

UȘI DUPĂ UȘĂ (DOORS IN DOOR)

William Branham
Flagstaff, Arizona, SUA
6 februarie 1965

Vă salut pe toți în această dimineață. Mă gândeam la vremea când am venit pentru prima dată la Flagstaff. Sunt de atunci 38 - 40 de ani. Povesteam cum am urcat dealul. Nu era zăpadă, dar mașina mea urca greu până sus, pe deal. Mergeam cu aproape 50 de km/oră, asta însemnând 25 la stânga și 25 la dreapta. Voi știți ce străzi aveam atunci...

Suntem foarte mulțumitori. Am auzit atâtea mărturisiri frumoase de la acești frați, în dimineața aceasta. Am întâlnit pe mulți dintre ei. Vorbea un predicator aici, un frate spaniol; băiatului său i s-a dat ocazia să cânte ceva. N-a fost minunat pentru un copil de șase ani? A fost cea mai frumoasă voce pe care am auzit-o vreodată de la un copil de șase ani. Frații au uitat să vă înștiințeze că acest frate ține adunări în orașul vostru. Cred că vor avea loc și în biserica Domnului, din "Assemblies of God". Sunt sigur că îl va bucura prezența voastră. Cât durează adunările, frate? Până duminică. Astă seară vor fi cântate cântări. Cu toții sunteți invitați la această adunare, în această seară, la ora 19:30. Ne-ai putea spune adresa? Este aici în Flagstaff, în partea de Est, Elay Street, 113. L-ai adus pe acel băiat? Nu. Atunci va cânta tatăl său. Câți și tu? Atunci este bine. Așa ceva se întâlnește rar. De obicei numai unul să aibă talent în familie. Asta a venit prin rugăciune și post. Este foarte frumos. Dacă ar fi așa în toate familiile americane, atunci am putea concedia poliția. Atunci am avea „împărăția de o mie de ani” și totul ar fi normal. Așa este. Moartea nu ar mai fi, boală, durere, înșelăciune și noi am fi cu Hristos. Noi suntem bucuroși pentru

toate aceste mărturii pe care le-am auzit.

Am avut prilejul să-l întâlnesc pe fratele Earl pentru prima dată și m-am bucurat ieri seară cu soția lui. Ea a fost de mai multe ori în adunările pentru vindecare; ea a fost vindecată în ultima adunare, când a fost pe platformă. Pare ciudat că nu-mi puteam aminti de fratele Earl, deoarece ne-am și dat odată mâna. Ieri seară stăteam la fereastră și-l așteptam. Am văzut venind un bărbat înalt, cu o mustață neagră. Eu am zis: „Uite că vine”, dar băiatul meu, Billy, a zis: „O, nu, nu acesta este fratele Earl. El este mai tânăr decât acest bărbat.” Ieri am întâlnit-o pe soția lui și am avut prilejul să fiu în casa lor în acest oraș. Acesta este un loc minunat. Eu am să-i spun mereu Flagpole, (Catarg pentru steag – nt) în loc de Flogstaff, pentru că este așezat așa sus, pe deal. În cazul în care este aici cineva din Texas, se poate lăuda. Ieri, când am părăsit Tucson-ul erau cam 25 de grade. Și azi dimineață a trebuit să-mi iau paltonul pe mine! Cum este în Texas, este și la noi în Arizona, nu-i așa? Așa este.

Dar noi ne aflăm acum aici. Este un timp de părtășie. Cred că mulți dintre voi l-ați cunoscut pe bătrânul dr. Bosworth, un prieten deal meu; el a fost unul dintre cei mai binecuvântați bătrâni. El m-a întrebat odată: „Frate Branham, știi ce înseamnă părtășia?” Eu i-am răspuns: „Cred că da, frate Bosworth.” El mi-a spus: „Înseamnă că stau doi într-o bancă și își împart ceva.” A avea părtășie înseamnă a primi și a da, a împărți cu alții: cu fratele Carl Williams, cu fratele Outlow și cu toți ceilalți. Fratele Jimmy Outlow a fost unul dintre primii care au sprijinit adunările mele în Arizona. De atunci suntem prieteni buni. Dar noi venim aici și avem părtășie împreună. Îmi amintesc de conferința din Phoenix. Am avut prilejul să ajut de la început comunitățile oamenilor de afaceri, decare m-am și atașat. Nu este o organizație, ci doar un organism care lucrează între oameni.

Acum o văd pe doamna care a cântat adineauri. Am auzit pe mulți încercând, dar doamna are o voce care a putut ține tonul foarte bine. Mi-a plăcut foarte mult. A fost foarte, foarte frumos. Mi s-a spus că este nevasta unui predicator. Frate, să te lași adormit de cântări în fiecare seară. Așa ar fi bine. A fost un cântec foarte frumos.

Azi dimineață mi-am amintit de o mică întâmplare. Mie îmi place să mă duc la pescuit și la vânătoare. Unul din motivele pentru

care stau aici, în Arizona, este ca să mă duc la pescuit și la vânatoare. Asta îmi place. Odată, pescuiam în New Hampshire. Cred că sunt aici mulți bărbați și multe femei cărora le place pescuitul. Nouă tuturor ne place. Am avut un cort mic pe care l-am cărat foarte sus, acolo unde nu poți merge cu greutate foarte mari. Acolo erau tot felul de păstrăvi. Râurile sunt pline, deoarece ei vin din dealurile New Hampshire în jos. Mulți dintre păstrăvi sunt cam de 35 – 40 centimetri. De multe ori mă duc acolo numai din plăcerea de a-i prinde și a le da drumul înapoi. Numai în caz că omor unul, atunci îl iau cu mine și îl mănânc.

Acolo cresc sălcii și de fiecare dată când arunc undița, mi se prinde într-o creangă. Într-o dimineață ne-am sculat și am doborât sălciiile. După ce am doborât trei sau patru, am vrut să mănânc și să vin iarăși. Nu sunt un bucătar prea bun. La întoarcere, am văzut o ursoaică cu doi ursuleți, care s-au băgat în cortul cel mic. Se vorbește mult despre dezordine, dar voi nici nu știți ce înseamnă dezordine până nu aveți un ursuleț în cortul vostru. Nu-i rău că mănâncă, rău este ceea ce strică. Am avut o sobiță, dar ei s-au urcat pe ea și s-au jucat pe ea până ce au distrus-o. Vechea mea pușcă de calibru 22, era în cort; în mână aveam doar un topor. Când am ajuns, ursoaica ieșise și își chema puii după ea. Unul fugea după ea, iar celălalt a rămas șezând acolo.

Era în mai, ei erau încă micuți. El mi-a întors spatele. Mă gândeam: „Oare ce va face acum?” Apoi ursoaica se uită spre mine și eu mă uitam după un pom din apropiere, cam cât este de departe de mine. Știți, ele pot să vă sfâșie, din cauza celor mici. Ele nu se lasă convinse. Eu m-am uitat un pic la mama lor cea bătrână. Ea îi striga în continuare; ea făcea gălăgie ca o pasăre. Trebuie să aveți parte de așa ceva, ca să știți cum sună această chemare. Ea îl striga în continuare pe micuț, dar el nu venea.

Mă gândeam la arma mea. Apoi îmi spuneam: „Nu, dacă fug acolo, îmi iau arma și împușc ursoaica voi lăsa doi orfani în pădure.” De aceea, n-am vrut să mă fac vinovat. În afară de asta, arma mea de calibrul 22, nu era suficient de puternică pentru ea. Câteodată nici nu percuta. Atunci trebuia să armez de trei sau patru ori până trăgea. Atunci m-am gândit că-i mai bine să mă urc în pom, dacă vine spre mine. Mă voi urca într-un pom, voi rupe o creangă și îi voi da cu ea

peste nas, fiindcă nasul lor este foarte sensibil. Atunci ei se retrag și te lasă în pace.

Era ciudat cum stătea acel micuț acolo. Mă gândeam: „Oare ce face acolo?” M-am apropiat încetîșor, cu privirea la mama lor. Ea îl tot chema. În sfârșit, m-am apropiat puțin mai mult și știți ce făcea acel micuț acolo? Eu mănânc cu plăcere clătitele. La preparat nu mă pricep, dar la mâncat sunt foarte bun. Voi știți că eu am fost baptist. De aceea, eu nu le stropesc, ci le botez bine, adică le bag cu totul în sirop. De aceea, mi-am adus cu mine o găleușă de doi litri cu sirop pentru clătite. Ursulețul era cam atât de mare. Doar știți bine că urșilor le place dulcele și acest ursuleț a prins găleușa cu sirop. O ținea între labelle dinapoi, băga lăbuțele din față în găleușă și apoi le lîngea. Dacă aș fi avut un aparat de fotografiat, v-aș fi putut arăta poza în dimineața aceasta. El stătea acolo, își băga lăbuțele în găleușă și le lîngea. Îi strigam: „Du-te odată de acolo”, dar el nici nu mă băga în seamă, ci lîngea mai departe, până a rămas găleușa goală. Când am strigat odată la el, s-a întors spre mine. Nici nu putea să deschidă ochii pentru că-i erau lipiți de sirop. Avea sirop pe burtă, pe ochi, peste tot. După un timp, el a plecat clătîndu-se spre mama lui. Ea l-a luat în pădure și a început să-l lîngă. Lor le-a fost frică să vină la găleată, dar acum mama și celălalt ursuleț îl lîngeau pe el. Mă gândeam: „Asta nu este la fel ca o bună și veche adunare penticostală de unde se iau atâtea bucurii și lucruri minunate, ca să fie de folos și altora?” Aceasta este adevărata părtășie. Și noi venim acum ca să ne băgăm mâinile până la cot în vasul cu binecuvîntările Domnului. Sunt sigur că asta veți găsi și la ”Assemblies of God”, dacă veți merge acolo. Domnul să vă binecuvînteze.

Cred că am spus-o când am fost ultima dată în Phoenix. Era o glumă despre un predicator, care predica de 20 de ani în fiecare duminică, câte 20 de minute. Dar într-o dimineață, el a predicat patru ore într-una. După aceea, diaconii l-au luat deoparte și l-au întrebat: „Păstorule, noi te iubim cu adevărat. Noi găsim mesajele tale minunate. Noi știm că în fiecare duminică ai predicat câte 20 de minute, dar în dimineața aceasta ai predicat patru ore. Chiar că nu știm ce înseamnă asta!” El a răspuns: „Am să vă spun, fraților. De fiecare dată când eram chemat pe podium ca să țin o predică, îmi luam o

bomboană în gură și o băgam sub limbă. În 20 de minute ea se dizolva și știam că trebuie să termin. Dar greșeala a fost a mea, căci în dimineața aceasta în loc de bomboană, am luat un nasture.”

Cunoaște cineva pe dr. Lee Vayle? Cred că nu. El a fost predicator la bapțiști, un doctor în teologie. El are un grad academic. Înainte, el a fost profesor de liceu. El este un om bun și învățat. Eu i-am trimis benzile despre „Cele șapte Epoci ale Bisericii”, pentru că dialectul meu de Kentucky nu va fi prea bine primit de oamenii care citesc cartea. De aceea, el a corectat din punct de vedere gramatical lucrarea pentru mine. După ce a terminat-o, mi-a trimis-o de câteva ori înapoi ca să mai adaug câte ceva. Cartea aceasta va fi tipărită după vreo trei sau patru ani. El m-a întrebat: „Pot să scriu o carte cu comentariile mele?” Eu i-am răspuns: „E-n ordine, frate Lee.” El a mai zis: „Aș vrea să subliniez că nu va fi vândută, ci să fie dată pe gratis.” „Atunci precis o să fie în ordine”, i-am spus eu.

Cam zece oameni au susținut tipărirea acestei lucrări, câte 1.500 de dolari fiecare. Din câte știu, sunt cam 10.000 de exemplare. Au ieșit acum câteva zile de la tipărit și am primit și eu 2-3 exemplare. Billy le-a adus. Ele se împart acum. Eu încă nu am citit-o și nu știu ce a scris în ea. Asta se înfăptuiește prin credință. Eu sunt sigur că dacă doriți un exemplar, îl veți primi pe gratis. Voi trebuie numai să ne scrieți. Se numește „Proorocul secolului XX”. Pe prima copertă, este o fotografie din care observ că s-a tăiat o bucată. Mulți dintre voi ați văzut fotografia și o cunoașteți, cea care s-a făcut în Houston, Texas, cu Îngerul Domnului. Mi-a venit ceva în minte. Câți dintre voi ați fost vreodată la mine în adunare? Parcă toți. M-ați auzit deseori spunând că o umbră este deasupra cuiva. Dacă cineva vă spune așa ceva și nu este adevărat, atunci nu Domnul se face cunoscut.

Voi știți că Domnul nu are nimic a face cu minciunile. EL confirmă numai ceea ce este adevărat. EL l-a întâlnit pe Moise în deșert, când Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flăcără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug. Atunci el a scos poporul. Cei ce l-au urmat pe Moise au ajuns la muntele Sinai și Domnul a venit în aceeași flăcără de foc pe acel munte. Prin aceasta, EL a confirmat ceea ce a spus Moise. Asta o face Dumnezeu. EL o face întotdeauna așa. Această lumină de aici, din fotografie, o aducem în legătură cu

Dumnezeu, pentru că se întâmplă aceleași lucruri care s-au întâmplat și atunci când El era aici, pe pământ.

Voi știți cum am spus: „Peste această persoană văd o umbră neagră, umbra morții.” Câți dintre voi ați auzit asta? Nu demult a fost cineva mai curios în adunare și a făcut o fotografie ca să vadă dacă chiar se vede umbra deasupra ei. Acea doamnă, căreia i-am spus acestea, stătea foarte aproape de un bărbat și el avea un aparat de fotografiat la el. Eu spuneam: „Pe această doamnă care stă aici o cheamă așa și așa. Umbra morții este deasupra ei pentru că ea are cancer.” Chiar în acel moment, el a făcut o fotografie, căci era aproape de ea. Această mască neagră, care este moartea prin cancer, stătea deasupra ei și se vede pe acea fotografie. Apoi Duhul Sfânt a mai vorbit odată.

La fotografia din cartea aceea s-a tăiat o bucată din ea. În ediția următoare ea va fi completă. De aceea este o pagină albă. Cred că acea carte a fost tipărită de "The Voice Of Healing". Este gratis. Cei ce au sponsorizat această carte, au plătit câte 1.500 de dolari ca fiecare s-o primească și s-o citească. Înseamnă că este pe gratis, o carte mică și frumoasă. Faptul că n-am citit-o, nu este nimic, dar Tatăl o știe. Dar vedeți, pentru mine este absolut adevărul. Pentru ca noi să căutăm adevărul, Isus a spus: „*Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi.*” Și El este acest Adevăr.

Isus, Fiul lui Dumnezeu este adevărul Cuvântului pentru că El era Cuvântul devenit trup. „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi...*”. De aceea a fost El Adevărul pentru că Cuvântul este Adevărul. EL a fost Adevărul. Acum vedem cum El s-a întors în aceste zile de pe urmă, în această mare mișcare a lui Dumnezeu, lucrând în toate națiunile lumii și cum Își adună un popor care să fie Mireasa. Acesta este adevărul.

Acum câțiva ani se spunea că vorbirea în limbi nu există și că este ceva absurd. Dar Dumnezeu a promis-o și a confirmat-o ca adevăr. Așa-i! Cred că sora noastră scumpă, cea care a vorbit cu copiii despre botezul lor, a spus azi dimineață: „Poți auzi pe cineva vorbind în limbi. Dar să auzi pe cineva cântând în limbi, este ceva minunat.”

Îmi amintesc încă de primul meu eveniment în "Redigar

Tabernacle", în Fort Wayne, Indiana. După moartea fratelui B. E. Redigar, am predicat acolo și am ținut o slujbă de vindecare. Fratele Bosworth și Paul Rader au fost acolo. Mulți dintre voi care sunt mai în vârstă decât mine, îl cunosc pe Paul Rader. El a fost baptist ca și mine și noi eram prieteni buni. După predică, am vrut să mă rog pentru cei bolnavi. Pentru acest om a fost ceva ciudat. O doamnă a adus un băiat schilod și în timp ce mergeau pe platformă, Domnul a dăruit o viziune în legătură cu băiatul. Atunci am rugat pe doamna aceea să-mi dea băiatul. Îmi amintesc asta numai pentru acea mărturie pe care a spus-o această soră, ca să vedeți ce bucurie are loc atunci când se petrece o minune adevărată a harului lui Dumnezeu, atunci când se lucrează conform Cuvântului lui Dumnezeu și conform făgăduinței lui Dumnezeu pentru acest ceas.

Făgăduința lui Dumnezeu pe care a primit-o Noe, nu ne ajută la nimic astăzi. Dumnezeu a dat lui Moise o făgăduință. Dar noi nu putem aduce mesajul lui Moise. Moise nu putea aduce mesajul lui Noe. Noi avem mesajul pentru această oră. Noi nu putem aduce mesajul lui Luther și nici al lui Wesley. Acum este alt timp. Dumnezeu a împărțit Cuvântul Său fiecărei epoci. Când apare o nouă epocă, El trimite pe cineva ca să confirme Cuvântul pentru acea epocă, ca să dovedească faptul că este adevărat. Dar noi vedem că de fiecare dată se întâmplă ceea ce a spus Isus, când a fost pe pământ: „*Voi zidiți mormintele proorocilor, pe care părinții voștri i-au omorât.*”

Cum știți, cei din neamul meu sunt catolici. Acolo se vorbește de Sf. Patrik. Catolicii susțin că el ar fi fost catolic. El a fost catolic așa cum sunt eu. Ei vorbesc astăzi de Ioana d' Arc, și chiar ei au ars-o ca vrăjitoare pe rug pe această fată, pentru că ea avea vedenii. Asta o știm cu toții. Mai târziu, după vreo 200 de ani, au scos oasele preoților care au ars-o și le-au aruncat în fluviu în semn de pocăință. Dar prin aceasta nu se întâmplă nimic.

Oamenii trec întotdeauna pe lângă adevăr. Ei mulțumesc lui Dumnezeu pentru ce a făcut și se uită după ceea ce va face El. Dar ei nu văd ceea ce face acum. Asta-i natura omului firesc și ea nu s-a schimbat. **Noi am recunoscut mesajul nostru, mesajul care ne este dat astăzi, care ne spune: „Ieșiți afară din Babilon, salvați-vă, fugiți și umpleți-vă cu Duhul Sfânt. Pregătiți-vă lămpile și uitați-**

vă în sus, pentru că mântuirea voastră se apropie."

Multer oameni care cheamă scumpul nume al Domnului nostru aceste lucruri le sunt străine. Cu toate acestea, noi nu avem nimic împotriva acestor oameni din denominațiuni. Sunt oameni buni și drăguți. Ei sunt părtași cu noi la Evanghelie, pentru că Isus a spus: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu îl atrage Tatăl care M-a trimis... și toți pe care Mi i-a dat Tatăl, vor veni la Mine.*"

Noi răspundem numai pentru semănarea seminței. Sămânța semănată a căzut o parte pe drum, altă parte pe pământ rău, alta între spini. Dar o parte a căzut în pământ bun și a adus roadă 30, 60, 100. **Noi suntem doar semănători. Dumnezeu hotărăște unde să cadă.** Noi ne rugăm în această dimineață ca sămânța să cadă acolo unde cineva să o primească și să-i fie de ajutor.

Acum aș dori să povestesc până la sfârșit mărturia mea despre acea femeie, despre care am vorbit mai înainte. Ea a adus un copil de vreo 10-12 ani. Poate că nu a fost chiar așa de mare, deoarece femeia îl aducea în brațe. Mi l-a dat mie. În momentul în care m-am rugat pentru el, copilul mi-a sărit din brațe și a fugit pe platformă. Au fost de față cam 3500-4000 de oameni. Mama lui se așezase pe un scaun din primul rând. Când a văzut ce se întâmplă, a leșinat și a căzut în față. Voi cunoașteți menoniții Amish? Nu știu dacă aici există. Femeile poartă părul foarte lung. Sunt niște oameni foarte buni și plăcuți. Știți că nu există nici o crimă făcută de menoniți. Chiar este ceva foarte rar, dar la noi lipsește ceva ce ei au. Ei își cresc copiii numai într-un singur fel și felul acesta este așa cum trăiesc ei.

Acolo era o fată de la menoniții Amish. Această domnișoară era o pianistă cunoscută, o fată foarte frumoasă cu un păr foarte lung și blond, pe care îl avea prins sus, pe cap. Ca menonită, ea nu știa de ceea ce se întâmplă între penticostali, și nici eu nu știam. Dar când a văzut ea cum băiatul fugea pe platformă, și-a ridicat mâinile în sus. Știu că există fanatism, dar să nu mi se spună că și acesta a fost. Eu nu sunt un mincinos. Dacă sunt greșit, atunci nu cu intenție, ci din neștiință.

Când această fată și-a ridicat mâinile, părul i-a căzut peste umeri și ea a început să cânte într-o limbă necunoscută. Până atunci ea cânta cântecul: „Doctorul cel mare ne este aproape, Isus cel drag și

scump." Știu că-i cam ciudat așa ceva, dar când această fată, care n-a auzit niciodată despre vorbirea în limbi, s-a sculat și a cântat într-o limbă necunoscută: „Doctorul cel mare ne este aproape, Isus cel drag și scump", atunci pianul cânta singur mai departe, aceeași melodie. Oamenii fugeau la altar. Oamenii ieșeau din camerele alăturate, de sus de la balcon, se duceau jos și plângeau. Fata stătea acolo cu fața în sus și cânta în limbi și clapele de la pian jucau singure mai departe.

Doctorul cel mare ne este aproape,

Isus cel drag și scump

EL este aici cu mângâierea Lui

Nu-i mântuire în afară de Isus.

Oh! „*Ce ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit, așa sunt lucrurile pregătite pentru noi.*" Știți la ce mă gândesc eu? De ce să luăm un surogat sau o imitație, când cerul este plin lucruri originale, cu puterea lui Dumnezeu care eliberează sufletul și poate face totul pentru noi. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Sunt foarte multe lucruri de spus.

Nu v-am spus unde să vă comandați cartea. Este la Cutia poștală nr.325 din Jeffersonville. Dacă scrieți, vi se va trimite. Sau vizitați unele adunări de acolo, căci vi se vor împărți. Sunt foarte mulțumit pentru acest timp plăcut de părtășie.

Azi dimineață m-am gândit la o mică poveste despre Zacheu, pe care am povestit-o de multe ori în adunările comercianților creștini. Mulți dintre voi ați auzit-o, cum am spus că acest om nu credea în darul deosebirii. Bineînțeles că există astăzi, ca în toate epocile, atât originalul, cât și imitația. Cu asta trebuie să ne obișnuim. Dar cei ce caută bine și cunosc Scriptura, înțeleg.

Pe când doamna Aimee Semple McPhenson mai era în slujbă, aproape fiecare femeie care predica purta asemenea aripi cusute la haină; și țineau Biblia așa cum o ținea ea, așa se spune. Uitați-vă cât de mulți "Billy Graham" există astăzi în țară. Dar știți că Billy Graham n-ar putea să ia locul vostru niciodată. Eu n-aș putea să iau locul lui Billy și nici el pe al meu. Eu nu pot să-l iau pe al vostru și voi pe al meu. Voi sunteți un unicat în Dumnezeu. Dumnezeu v-a creat așa cum sunteți, pentru un anumit scop. **Numai de ne-am găsi locul și să rămânem acolo.** Dacă încercăm să facem altceva, atunci noi ne

deplasăm pe terenul altuia și stricăm din pricina aceasta tabloul lui Dumnezeu. Să-l luăm pe Billy Graham în lumea denominațiilor de astăzi. El este ca un jucător de fotbal care are mingea. Dacă încercați să luați mingea unui jucător de-al vostru, atunci aduceți toată echipa voastră într-o încurcătură. Apărați-vă omul cu mingea. Apărați-l și vegheați asupra celorlalți, ca el să poată fugi înainte și curând va marca gol. Isus va veni atunci și totul va lua sfârșit. Domnul să vă binecuvânteze.

Am vrut să mai spun câte ceva despre Zacheu. L-am descris, cum stătea el acolo sus în pom și împrejur era multe frunze. Când s-a dat jos din pom, el s-a dus acasă cu Isus. Am spus mai departe, atunci el a devenit membru al adunării oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline. În caz că în dimineața asta există aici un Zacheu, atunci sper să primească acest sfat bun și să devină și el un membru al oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline. Voi întrebați: „Evanghelie deplină”? Da. Isus nu a predicat nimic altceva decât o Evanghelie deplină. Așa este? Precis, pentru că El a fost o Evanghelie deplină. Așa-i. EL nu se putea tăgădui pe Sine Însuși.

Mi-am notat câteva lucruri din Scriptură despre o temă cunoscută. Va dura numai câteva minute, de aceea vă rog să mai aveți puțină răbdare cu mine. Noi am vorbit înainte despre un urs care și-a băgat etichetele în găleată. Asta vrem s-o lăsăm acum total deoparte și să ne gândim că acestea au fost spuse doar ca să ne cunoaștem. Acum vrem să pătrundem în adâncimile Cuvântului. Să ne aplecăm capetele înainte de a începe. **Noi nu avem niciun drept să ne apropiem de Cuvânt, până nu vorbim cu Autorul.** În timp ce ne-am aplecat capetele și am închis ochii, cred că și inimile noastre sunt aplecate. Uităndu-mă peste adunare, mă întreb dacă este cineva care să ridice mâna și să spună: „Frate slujitor, amintește-mă în rugăciune, eu am mare nevoie.” Dumnezeu să vă binecuvânteze. EL vede mâna voastră. EL știe ce stă în spatele acestei ridicări de mână și în inima voastră. Fie ca EL să vă dea ceea ce aveți nevoie, aceasta este rugăciunea mea.

Scumpul meu Dumnezeu, noi suntem mulțumitori pentru această clădire în care noi, copiii Tăi smeriți, ne putem aduna pentru a vorbi și a avea părtășie împreună. Așa cum suntem, ne dăruim lui Isus Hristos și dorim să ne asemănăm din ce în ce mai mult cu EL. Doamne,

în apropiere stau frați slujitori, bărbați care sunt mai capabili decât mine, robul Tău nevrednic, să aducă acest Cuvânt. Dar sorțul a căzut pe mine.

Tată, eu Te rog să-mi închizi gura dacă aş vrea să spun ceva ce nu este în voia Ta, încă înainte de a o spune, cum Tu ai făcut leilor acelora ca să nu-i mai poate face nimic lui Daniel. Tată, noi Te rugăm, gândește-Te la toți, la fiecare predicator. Și pentru adunarea din orașul acesta, la "Assemblies of God", Te rog, o, Doamne! Eu Te rog, scumpul meu Dumnezeu, dăruiește-le lor acolo o trezire ca întreg orașul să fie cuprins de puterea lui Dumnezeu. Astfel, toți locuitorii, toți copiii care hoinăresc pe stradă să fie aduși la tronul lui Dumnezeu, ca să fie umpluți cu bunătatea și Duhul Lui cel Sfânt. Îngăduie aceasta, Tată ceresc. Noi ne rugăm astăzi ca Marele Duh Sfânt, să vorbească tainic inimilor tuturor bărbaților și femeilor, băieților și fetelor care au fost aduși azi în această adunare, la adăpost de zăpada care cade. Poate unii, care odată Te-au primit, s-au depărtat de Tine. Adu-i în dimineața aceasta înapoi. Noi ne rugăm Ție pentru această adunare, și pentru fratele Earl, pentru soția lui și pentru toți ceilalți. Dăruiește-ne-o, Doamne! Frânge Tu Pâinea Vieții pentru noi, acum când noi vom deschide paginile Cuvântului, știind că Biblia nu permite nicio interpretare personală. O, Dumnezeule, Tu nu ai nevoie de noi pentru a explica Cuvântul Tău. Tu ești propriul Tău interpret! Tu ai spus atunci: „*Să fie lumină!*” și s-a făcut lumină. EL a spus: „*Fecioara va naște...*” și așa s-a întâmplat. „*În zilele de pe urmă voi turna Duhul Meu peste orice făptură.*” Orice ar spune lumea, El a făcut-o. EL nu are nevoie de nimeni care s-o interpreteze. EL este propriul Său interpret, prin faptul că face Cuvântul viu și-L confirmă. Vino și vorbește inimilor noastre, Doamne Isuse și arată-ne lucrurile de care avem astăzi nevoie. Noi ne rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Acum puteți să deschideți Biblia. Eu cred că niciodată nu am adus un mesaj fără să citesc mai întâi din Cuvântul Său. Eu sunt un om și pot greși, dar Cuvântul Său nu poate da greș, pentru că El este Dumnezeu. Noi ne vom adânci acum într-un mic text timp de 30 - 40 de minute, dacă este voia Lui.

Deschidem la Apocalipsa 3, începând cu versetul 14. Vrem să citim numai acea parte care conține un mesaj pentru epoca Bisericii

Laodicea. Eu cred și sper că cei mai mulți oameni care sunt umpluți cu Duhul Sfânt și citesc Biblia, cred că noi ne aflăm acum în timpul ultimei epoci a Bisericii, epoca Bisericii Laodicea. Ascultați mesajul despre starea Bisericii din timpul acesta: „Îngerului Bisericii din Laodicea scrie-i: *"Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: "Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot. Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: "Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic", și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfățuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te! Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul."*

Domnul să binecuvânteze Cuvântul citit.

Tema despre care aș vrea să vorbesc acum o voi numi: „Ușă după ușă”. Ea constă numai din câteva cuvinte. Voi îmi veți spune: „Frate, aici sunt cam o sută de oameni, nu crezi că este o temă scurtă pentru o sută de suflete?” Este adevărat că titlul este cam scurt. Dar nu contează mărimea textului, ci ceea ce vrea să spună acesta. Cred că nu demult, în Louisville, un băiat scormonea niște lăzi în podul unei case și a găsit un timbru vechi. Primul gând care i-a venit a fost că va primi o înghețată pe el. Pe strada aceea stătea un colecționar de timbre, la care i l-a dus cu cea mai mare grabă.

El întrebă: „Ce îmi dai pe acest timbru?” Cel ce colecționa, văzând că era grăbit, i-a zis: „Eu îți dau un dolar pe el.” Copilul l-a dat cu plăcere, el l-ar fi dat și pe 5 cenți, numai să-și poată cumpăra măcar o înghețată. Dar primise acum un dolar. Însă colecționarul l-a vândut cu 500 de dolari. Mai târziu, acest timbru a fost vândut cu și mai multe sute de dolari. Și nu mai știu cu cât.

Vedeți, hârtia aceea mică nu ați fi ridicat-o de pe stradă. Dar nu acea hârtie avea valoare, ci ceea ce era pe hârtie. **Așa este și cu citirea Cuvântului lui Dumnezeu. Nu hârtia valorează ceva sau mărimea acestei hârtii, ci ceea ce stă scris pe ea.**

Un Cuvânt ar putea să scape lumea dacă ar fi primit în felul acesta. Acum câteva zile, am citit o întâmplare din timpul președintelui Lincoln. Eu îl socotesc ca fiind unul dintre cei mai mari președinți ai națiunii noastre. Asta nu o spun pentru că venea din Kentucky, ci pentru că era un om mare. **În inima lui era ceva: un țel. Eu iubesc acești oameni care au un țel în fața ochilor lor. Îmi plac oamenii care au ceva pentru care merită să trăiască și să moară, care se luptă pentru ceva, pentru un țel, un scop, și nu spun doar „ce-fi, o fi”. Sus și înainte!** Lincoln nu a permis ca educația lui să-i stea în cale, el avea un țel de realizat. **Aș dori să fie așa cu fiecare creștin. Recunoașteți care este țelul vostru și străduiți-vă să-l atingeți, fiecare membru al acestei biserici.** Să nu zică doar: „Păi noi luăm cina o dată pe lună împreună sau în fiecare sâmbătă.”

Viața voastră trebuie să aibă un sens. Dumnezeu v-a pus aici. Faceți ceva cu viața voastră. Fiecare mădular din fiecare Biserică trebuie să facă ceva. În oraș are loc o trezire și ea are un scop. Haideti să facem ceva pentru ea, ca să aibă roade bogate.

În timpul lui Lincoln, era un tânăr care a luat parte la război. Și care era un laș. Într-o zi, el a dezertat, a fost prins și l-au condamnat la moarte prin împușcare. Era îngrozitor. Dar un camarad de-al lui, care îl iubea foarte mult, s-a dus la Lincoln și l-a rugat pentru grațierea prietenului său. Lincoln era atunci președintele Statelor Unite. De aceea i s-a adresat lui pentru grațiere. I s-a adresat atunci când el se da jos din trăsură.

Lincoln era din statele din sud: înalt, slăbuț și purta barbă. El i-a spus: „Domnule Lincoln, acolo este un băiat care va fi împușcat în două zile pentru că a părăsit postul în timpul unui atac. Domnule Lincoln, el nu este un băiat rău, dar din cauza atâtor împușcături și morți, el și-a pierdut mințile. El a fost așa de distrus, că a început să ridice mâinile și să urle. Eu îl cunosc. Domnule Lincoln, numai numele dumneavoastră, pe această bucată de hârtie, îl mai poate salva. Vă rog să-l grațiați.”

Bineînțeles, acest gentleman creștin, a luat imediat hârtia și a scris: „Cutare este grațiat.” Și a semnat: „Abraham Lincoln, Președintele Statelor Unite.” Mesagerul a fugit înapoi cât a putut de repede. El a intrat în celulă și a spus: „Tu ești liber, tu ești liber. Aici este semnătura și grațierea cu semnătura domnului Lincoln. Ești liber.” Atunci camaradul i-a răspuns: „De ce vii și îți bați joc de mine, doar ști că mâine trebuie să mor.” El nu a primit-o. El spunea: „Nu o vreau, tu doar râzi de mine. Dacă era de la președinte, atunci ea avea un sigiliu pus pe o coală de hârtie specială.” Camaradul i-a spus: „Este doar semnătura lui.” Dar el răspunse: „De unde să știu că este semnătura lui? Tu îți bați joc de mine. Tu vrei doar să trec mai ușor situația.” El a început să plângă și și-a întors spatele. În ziua următoare, flăcăul a fost împușcat. Acum flăcăul era mort, deși președintele îl grațiasse și-și pusese semnătura pe acea hârtie. Cum putea să fie așa ceva?

La tribunal are loc câte o judecată. Câteodată nu suntem de acord cu sentințele lor. Dar trebuie să ne ținem de ele. Sentința lui era: **„O grațiere nu este o eliberare dacă nu este primită ca grațiere.” Așa este și cu Cuvântul lui Dumnezeu. El este o grațiere dacă este primit cu credință. Cuvântul lui Dumnezeu este puterea lui Dumnezeu pentru acei care o cred și o primesc. Poate vă uitați la Cuvânt și spuneți: „O, l-au cam încurcat prin atâtea traduceri...” Dar pentru mine încă mai este Cuvântul lui Dumnezeu: „Isus Hristos încă este același ieri, azi și în veșnicie.” EL este legat de Cuvântul Său.**

Într-o zi, El va judeca Biserica. Dacă El o va judeca conform bisericii catolice, cum se spune, atunci prin care biserică catolică o va judeca? Ele se deosebesc una de alta. Dacă El o va judeca după cea metodistă, atunci voi bapțiștii sunteți pierduți. Dacă o va judeca după cea penticostală, atunci voi celelalte sunteți pierdute. **Dar El nu va judeca conform unei biserici. Biblia spune că va judeca lumea prin Isus Hristos și Hristos este Cuvântul.**

Cum vedeți, sunteți fără nicio scăpare. Este Cuvântul lui Dumnezeu după care ne va judeca. Fiecare cuvânt este important; așa spune în Apocalipsa 22:18. Eu încep cu Geneza 1. Dumnezeu a dat Cuvântul oamenilor ca să-i scape de moarte, păcate și alte nenorociri.

Cuvântul Lui este ca un lanț. EL spunea: „Din acest pom să nu mănânci, că de vei mânca, vei muri.” **Un lanț este atât de tare, cât este de tare veriga cea mai slabă. Acest lanț vă ferește sufletul de iad, dacă ne ținem la el. Dar dacă voi rupeți numai o verigă...** Eva nu a rupt o frază, ci doar un Cuvânt, sub influența lui Satan.

Asta s-a întâmplat la începutul acestei cărți. În mijlocul cărții a venit Isus. EL a spus: „*Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt al lui Dumnezeu.*” Nu numai cu un Cuvânt de aici și unul de colo, ci cu fiecare Cuvânt ieșit din gura lui Dumnezeu. După ce a murit, a înviat și a fost ridicat la ceruri, s-a arătat apoi după înviere lui Ioan. Ei L-au întrebat: „*Ce se va întâmpla cu acesta?*” Isus a răspuns: „*Dacă este voia Mea să rămână până la venirea Mea, nu-i treaba ta.*” EL nu s-a referit la viața lui, ci la slujba lui. În Apocalipsa 4, a fost luat la cer și i-au fost arătate lucrurile care vor veni, în care noi trăim acum, chiar acelea pe care le-am citit în textul de mai sus.

În ultimul capitol, la vers.18, spune: „*Dacă cineva adaugă un Cuvânt sau ia un Cuvânt din această carte, i se va lua partea lui de la Pomul Vieții.*” **Noi credem că omul va trăi cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Eu cred și știu că este adevărat, indiferent cât ar părea de neînsemnat.**

Numai un singur Cuvânt, și deja s-a întâmplat.

Și pentru că văd mulți dintre prietenii mei din Canada șezând aici, îmi amintesc o legătură dintre „neînsemnat” și „desconsiderat”. Eram acolo când a venit regele George. Am avut onoarea să mă rog pentru el și el a fost vindecat de scleroză multiplă. El suferea de scleroză și avea ulcer. Mulți dintre canadieni și americani știu asta. Dar când l-am văzut plecând în trăsură, era un adevărat rege. Statura lui era ca a unui rege. Lângă el stătea regina lui, frumoasă, într-o haină albastră. Așa mergeau pe stradă în jos. Eu stăteam acolo cu un prieten. Când trăsura a trecut pe lângă noi, el s-a întors și a început să plângă. Eu mi-am pus mâna pe umerii lui și l-am întrebat: „Ce s-a întâmplat?” El a răspuns: „Frate Branham, acolo trece regele meu și regina mea.”

Eu îl puteam înțelege. Mă gândeam: „Dacă un canadian care stă sub comanda Angliei și totuși nu își întoarce capul și începe să plângă pentru că regele pleacă pe lângă el, atunci cum va fi când Îl vom vedea pe Regele nostru? Gândiți-vă că noi vom fi atunci regina!”

Fuseseră aduși copiii de la școală și le-au dat fiecăruia un steguleț britanic, căci stegulețul canadian este numit altfel. Frate Fred, cum se numește steagul? ”Union Jack”. Le dădeau stegulețe mici, britanice. Când regele trecea pe lângă ei, fiecare flutura cu stegulețul și îi strigau regelui. Muzica cânta ”God save the King” când trecea regele.

O, dacă ați putea să vă imaginați cum va fi la înviere!

Copiilor le-a fost spus să meargă înapoi la școală, după încheierea paradei. După ce s-au întors toți la școală, dintr-o clasă lipsea o fetiță. Au căutat-o peste tot, pe toate străzile. În sfârșit, au găsit-o. Ea stătea după un stâlp de telegraf și plângea de i se rupea inima. Învățătoarea a ridicat-o și a întrebat-o: „Ce s-a întâmplat? Nu l-ai văzut pe rege?” „Ba da, l-am văzut pe rege.” „N-ai fluturat cumva stegulețul tău?” „Ba da, am fluturat cu el.”

Ea a spus învățătoarei: „Doamnă, eu sunt așa de mică și toți cei ce stăteau în fața mea erau mai mari ca mine. Eu am fluturat cu stegulețul, dar el nici nu m-a observat.” Pentru asta era ea îngrijorată. S-ar fi putut ca regele George să n-o vadă sau să n-o observe. Ce inimă de patriot avea, ce simțământ avea ea pentru el, pentru că era prea mică!

Dar cu Regele nostru este altfel. EL vede chiar și cea mai mică mișcare pe care o facem. EL știe toate lucrurile, chiar și gândurile inimii noastre, tot ce facem, oricât de neînsemnate ar fi ele. Cum Îi slujim Lui? Când ne slujim unul pe celălalt? Dacă nu vă iubesc pe voi, cum Îl iubesc pe El? „*Ceea ce ați făcut unora din cei mai neînsemnați, Mie Mi le-ați făcut*”, a zis Isus. **Sunt problemele cele mai mici pe care le lăsăm câteodată nerezolvate, prin care se rupe lanțul și deviem de la credință, căpătăm o gândire denominațională. Noi uităm de aceste probleme mici și ele sunt acelea de care depindem. Totul, fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este important. Nimic nu poate fi lăsat afară. Noi trebuie să luăm fiecare Cuvânt așa cum este scris.**

„*Eu stau în fața ușii*”, spune Isus acestei Biserici din Laodicea, „*și bat la ușă*”. Ați observat că este unica epocă în care El a fost dat afară din biserică? În toate celelalte epoci, El se afla în biserică. În timpul lutheranilor, metodiștilor, ș.a.m.d., El se afla în biserică. Dar

aici El este în afară.

Crezurile noastre și alte probleme l-au gonit din biserică. Dar El stă aici și bate la ușă. Dar dacă cineva aude și deschide ușa, atunci El va intra și va cina cu el. „Cine aude glasul Meu, îi voi da alifie pentru ochii lui, haine albe și bogățiile cerului.”

Eu am crezut că voi ține minte numele acelui pictor care a făcut un tablou, ilustrând pe Domnul Isus bătând la ușă. Voi știți că fiecare tablou important trece mai întâi prin fața criticilor, înainte de a fi pus la ”Hall of Fame” (Galeria de onoare – nt). Originalul ar aduce acum milioane de dolari.

Și Biserica trebuie să treacă mai întâi prin fața criticilor. Noi trecem prin critica lor. Vă vor numi fanatici și vă vor spune în tot felul. Dacă voi vă veți ține poziția în Hristos, atunci El într-o zi ne va duce în Slava Sa. Mai întâi, trebuie să stăm înaintea criticilor. Aici rezistă doar puțini dintre noi. Aici se vede dacă poți purta și tu ocara Lui. Aici se vede dacă ești un copil al lui Dumnezeu. Nu contează cât de mult este el legat de biserică și cât de multe a făcut, dacă nu rezistă la pedeapsa Domnului, el este un copil din curvie și nu un fiu al lui Dumnezeu. Da, aici se vede dacă el rezistă sau cedează. Pe un adevărat copil al lui Dumnezeu nu îl interesează nimic din ceea ce spune lumea.

Acestea sunt toate doar pe plan secund. El și-a pus gândul în Hristos și cu asta el a terminat. Așa-i! Ce îi spune Hristos, aceea face. Oriunde se duce Mielul, ei sunt cu El! Atunci veți vedea prezența Lui și ceea ce face El. EL este tot timpul cu poporul Lui, cu Mireasa Lui. Într-o zi va avea loc nunta.

După ce criticii au cercetat acest tablou, au venit în jurul acestui pictor. Tot nu mi-a venit în minte numele lui. Am crezut că este Michelangelo, dar el este sculptorul statuii lui Moise. Nu-mi vine numele acesta. Ei spuneau: „Tabloul tău este splendid, nu-i lipsește nimic.” Unul spunea: „EL ține o lanternă în mână, înseamnă că El venea noaptea. Acum El stă în fața ușii și Și-a lăsat capul și urechea pe ușă, ca să fie sigur că nu-i scapă nici cel mai mic zgomot sau mișcare. EL și-a pus urechea la ușă și bate. Dar totuși, tu ai uitat ceva în tabloul tău.” Pictorul era sigur de opera lui, și totuși întrebă: „Ce aș fi uitat să fac?”

Criticul a spus: „EL poate să bată la ușa cât vrea, deoarece tu ai uitat să faci un mâner la ușa. Ușa nu are clanță; privește că nu are mâner la ușa.” „Oh”, a spus pictorul, „așa am vrut s-o pictez, fără mâner. Priviți, mânerul este pe dinăuntru. Tu ești cel care trebuie să deschizi ușa.”

De ce bate cineva la ușa altuia? Fiindcă dorește să fie poftit înăuntru. EL dorește să intre. Poate vrea să vă vorbească și să vă spună ceva. Poate are o veste pentru voi. Acesta este motivul pentru care vă bate cineva la ușa. Nu se întâmplă fără motiv. Voi nu mergeți la cineva fără motiv; chiar dacă nu este alt motiv decât să-i faci o vizită sau să-i aduci un mesaj. Este un motiv dacă cineva bate la ușa altuia. Pentru fiecare întrebare există și un răspuns. Nu există întrebare fără răspuns. De aceea studiem noi această Biblie. Pentru întrebările acestor zile, Biblia are răspuns. Hristos este răspunsul. Multe persoane importante au bătut în timpul nostru la uși, mulți au făcut-o în trecut. Dacă timpul mai ține, vor mai bate persoane foarte importante la uși. Dacă cineva ar bate la ușa voastră, voi ați trage mai întâi perdeaua la o parte, să vedeți cine este. Poate sunteți chiar ocupați, cum pretindem noi azi. Poate sunteți prea ocupați ca să mergeți la biserică, prea ocupați ca să faceți ceva. „Și apoi, în afară de aceasta, biserica mea nu crede așa ceva.” Câteodată și noi suntem cei la care se referă Cuvântul, puțin deraiați de pe drum. Dar voi trageți puțin perdeaua la o parte și vă uitați cine este acolo. Dacă este o persoană importantă, atunci fugiți imediat la ușa și îi deschideți.

Să ne ocupăm acum de câțiva oameni, care în trecut au bătut și ei la ușa. Mai întâi să-l vedem pe Faraonul din Egipt, care a trăit acum câteva mii de ani. Imaginați-vă Faraonul, regele Egiptului, că s-ar fi dus la casa unui țăran, care nu era de acord cu faraonul. Nu era de acord cu politica lui, căci era de altă părere. Dar acum, Faraonul stătea în fața ușii acestui țăran, zidar sau lucrător de lut, cum le mai spunea acolo în Egipt. El trage perdeaua la o parte și îl vede pe faraonul cel uriaș în față, bătând la ușa sa, având pe față un zâmbet. Bineînțeles, țăranul ar deschide ușa și ar spune: „Maiestate Faraon, poștește înăuntru, îngăduie robului tău smerit să găsească trecere înaintea ta. Tot ceea ce îmi aparține îți stă la dispoziție. Eu însumi stau ca rob înaintea ta. Tu mi-ai dat onoare în fața fraților mei, fiindcă ai venit în

casa mea, chiar dacă eu sunt un om sărac, căci tu vizitezi numai regi și oameni mari, de mare importanță. Eu sunt un om neînsemnat. Și totuși, mi-ai făcut cinste vizitându-mă. Ce ar putea face slujitorul tău smerit pentru tine?" Indiferent ce ar fi cerut Faraon, el i-ar fi dat chiar și viața lui. Precis. Era o onoare.

Să-l luăm, de exemplu, pe Adolf Hitler, când era conducătorul Germaniei. Ce ar fi fost dacă el ar fi vizitat o casă a unui soldat care era în mijlocul unei tabere pline de soldați naziști? Deodată la ușă bate cineva. Poate soldatul ar spune nevestei: „Ah, eu mă simt astăzi așa de rău, spune-i să plece." Ea merge încet la ușă și dă puțin perdeaua la o parte. Apoi îi spune bărbatului ei: „Iute, scoală-te!" „Ce s-a întâmplat, cine este afară?" „Hitler, conducătorul nostru!" Soldatul s-ar scula, s-ar îmbrăca iute și ar lua poziție. Apoi s-ar duce la ușă, ar deschide și ar spune: „Heil Hitler!" El a fost pe timpul acela un om foarte important în Germania.

El ar întreba: „Ce aș putea face pentru dumneavoastră?" Dacă i s-ar spune: „Sari de pe stânca aceea", atunci el ar face-o. De ce? Pentru că atunci, în timpul, acela nu exista un om mai important decât Adolf Hitler în Germania. El a fost un om mare. Ce onoare, dacă el vizitează numai generali sau oameni mari, deodată să apară și la ușa unui om simplu! Evident, ar fi o mare onoare pentru acela.

Ce este un Flagstaff? Să rămânem la țara noastră. Ce ar fi dacă președintele nostru, L.G. Johnson, ar coborî dintr-un avion azi după masă, aici? Noi cu toții suntem doar niște oameni simpli. Cu toții suntem săraci. Poate că unul are o muncă mai bună, altul o casă mai bună, dar totuși suntem doar niște oameni de rând.

Acum, dacă ar bate la ușa celui mai sărac dintre noi și voi v-ați duce la ușă și președintele L. G. Johnson ar sta în fața ei? Ar fi o onoare foarte mare. Chiar dacă voi nu sunteți una cu el, cu politica sa, totuși v-ați simți onorați că președintele Statelor Unite stă în fața ușii voastre. Cine ești tu? Cine sunt eu? Și acolo ar sta Lyndon Johnson în fața ușii voastre. Indiferent dacă voi ați fi socialist sau republican și părerea voastră ar fi la un milion de mile departe de a lui, totuși ar fi o onoare. Și dacă ați avea parte de această onoare, în seara aceasta v-ar arăta și la televizor.

Ziarele din Flagstaff ar relata pe prima pagină, vizita

Președintelui Statelor Unite în acest oraș, că ar fi venit neașteptat ieri la aeroport și s-ar fi dus la un om oarecare și ar fi bătut la ușa lui. Președintele, cu toate că este un om mare, a vizitat un om smerit pentru că a venit la ușa ta sau a mea și a bătut la ea. Întrucât a venit la noi și a vorbit cu noi, noi am fi cineva. Voi ați merge pe o stradă și ați spune: „Eu sunt acela pe care l-a vizitat Președintele.” Ei ar zice: „Stai așa, aș vrea să fac o fotografie. Uită-te la mine direct, aș vrea să te fotografiez în timp ce mergi.” Voi ați fi o persoană importantă.

Pentru voi, femeile, ar fi o cinste să vă petreceți o clipă cu regina Angliei, chiar dacă nu sunteți supusele ei. Totuși, este o persoană importantă. În timpul acesta, ea este cea mai mare regină din lume. Precis este doar în privința politicii. Dacă ea v-ar ruga să-i dați ceva de pe perete, ceva foarte valoros ce vă aparține, i-ați da, nu? Ar fi o mare onoare pentru voi, pentru că ea este regina Angliei.

Voi ați fi onorați de vizita Președintelui. Fiecare va vorbi atunci ce smerită este regina din Anglia, ca să vină la Flagstaff să viziteze acolo o femeie, care nu are nicio importanță. Ziarele ar scrie de așa ceva și s-ar auzi și la radio.

Dar știți voi că cea mai mare personalitate din toate timpurile este Isus Hristos, care bate la ușile noastre? Dar El este respins, înlăturat, nu ca toți regii, împărații, care au existat? Așa este! Dacă voi Îl primiți și mergeți apoi afară și vorbiți de așa ceva, atunci lumea vă râde în față. Așa ceva nu s-ar auzi la știri. Cine ar putea veni la voi care să fie mai important decât Isus Hristos? Ce personalitate mai importantă decât Isus Hristos, ar putea să bată la ușa voastră? Cine ar putea-o face? Cine ar bate la ușa voastră și să fie mai important decât Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Și totuși El bate zi de zi. Dacă Îl primiți, vă vor face fanatici. Vedeți cum recunoaște lumea ceea ce este al ei? Dar El nu ar veni dacă nu ar avea un motiv. Comparați smerenia arătată de președintele Johnson, de regina Angliei sau a altei personalități, cu cea a acestei Persoane importante, Isus, care bate la ușa voastră. Cum este atunci smerenia Fiului lui Dumnezeu?

Ce altceva suntem noi decât niște păcătoși stricați, născuți în păcat, deformați de fărâdelege, venind în lume spunând minciuni? Și totuși, Fiul lui Dumnezeu vine și bate la ușa noastră. Regina Angliei

v-ar putea cere o favoare. Ea ar putea să vă ia ceva. La fel Președintele, el ar putea să vă ceară să faceți ceva ce n-ați dori. El ar putea să vă ceară comori pe care probabil nu le-ați fi dăruit cu plăcere, iar pentru el nu ar însemna nimic. **Dar Isus vă aduce ceva dacă bate la ușă. EL aduce iertare. Să nu o refuzați, căci așa cum tribunalul nostru hotărăște, așa va fi și în Împărăția cerească. Dacă El bate și aduce grațierea și voi o refuzați, atunci voi veți muri în păcatele voastre, întrucât ați avut onoarea să stați într-o așa adunare, să auziți păstorul care v-a predicat mesajul acestei Evanghelii. Voi ați fost între ascultători și ați putea răspunde: „Da, am fost acolo.” Poate ați putea spune mai mult: „Am auzit acele cântări, mi-au plăcut. Am auzit mărturiile relatate.” Dar voi ați refuzat iertarea.**

Închipuiți-vă că sunt un bărbat tânăr care am făcut cunoștință cu o fată; ea este frumoasă și credincioasă și mie îmi place în toate privințele. La fel este cu Cuvântul. Voi nu puteți găsi vreo greșeală la El, dar voi trebuie să puneți tradițiile omenești deoparte. Voi spuneți: „Eu cred că acesta este adevărul. Eu recunosc că Dumnezeu a spus așa.” Dar voi trebuie să o primiți pentru voi. Așa cum femeia este o parte din mine, așa veți fi și voi acea parte din Cuvânt, care este Mireasa. Dacă El este Cuvântul, atunci Mireasa va fi o Mireasă a Cuvântului. Cu siguranță așa va fi. Dar voi trebuie să primiți Cuvântul. Unui președinte puteți să-i spuneți ce vreți, puteți să vă lăudați cu el. Dar, de obicei, **dacă Isus bate la ușă, noi Îl respingem; nu vrem să avem de-a face cu El și Îi răspundem: „Altădată.”**

Ce ar fi dacă voi ați bate la ușa cuiva? Să întoarcem puțin tabloul. Poate aveți ceva să-i dați. Și el ar face cu voi așa cum faceți voi cu Dumnezeu. Adică, voi bateți la o ușă și cineva se uită prin geam, trage perdeaua și spune: „Altădată.” „Aș dori numai să...” „În dimineața aceasta nu am timp!” Știți ce ați face atunci? Cred că ceea ce aș face și eu, ar face și altul. Acolo nu ați mai merge niciodată.

Dar cu Isus este altceva: „*Eu stau aici, la ușă și bat.*” EL bate întruna. „*Cine caută, va găsi și cine bate, i se va deschide.*” Este ca în pilda judecătorului nedrept. Femeia a vrut să i se facă dreptate. Dar ea nu a putut ajunge imediat la el. Ea bătea și bătea, cerând mereu dreptul ei. În sfârșit, el i-a zis: „Pentru a scăpa de ea, vreau să-i fac dreptate.”

Cu cât mai mult ne va face Tatăl ceresc! **Ar trebui să batem la ușa Lui. De fapt, Adam ar fi trebuit să alerge prin grădină și să strige: „Tată, Tată, unde ești?” Dar în locul lui, merge Dumnezeu în grădină și strigă: „Unde ești, fiule?” Asta arată ce suntem noi.**

Întotdeauna noi ne ascundem în loc să venim la El și să-I mărturisim. Noi încercăm să fugim și să ne ascundem după ceva. Vedeți, asta este natura omului. Așa-i. Vedeți, înalților oaspeți le-ai da totul sau cele mai bune lucruri, dar pe Isus nu vreți să-L primiți. Eu nu mă refer acum la voi, ci în general la toți. Acum veți spune: „Predicatorule, asta eu am și făcut-o. Eu mi-am deschis inima și L-am primit pe Isus. A fost acum 10 sau chiar 20 de ani.” Asta așa este. Dar asta este tot ce ați făcut?

Acum aș vrea să vă pun o întrebare. Închipuiți-vă că cineva v-ar invita la el în casă. Atunci respectivul vă va spune: „Bun venit”, imediat cum ați intrat la el. „Da, eu am un motiv. Eu ies în oraș și voi fi onorat.” Așa Îl primesc mulți oameni pe Isus. Se zice: „Eu aparțin de biserica unde este Dr. Cutare. Primarul merge acolo și mulți alții. De această biserică, cea mai mare, aparțin și eu.”

Ei Îl primesc și spun doar atât: „Da, eu Îl primesc” și aceasta doar pentru a avea un avantaj personal. Ce se întâmplă atunci când Isus intră în inimă? Mulți Îl primesc numai ca să nu ajungă în iad. Dar atunci când Isus vine în inima voastră, El vrea să fie și Domnul vostru, nu numai Mântuitorul, ci și Domnul vostru. Domn înseamnă „Stăpân”. EL vine înăuntru ca să preia stăpânirea. Voi întrebați: „Așa este, frate Branham?” Precis!

Ce ar fi dacă eu v-aș invita la mine și voi ați veni la ușă? Voi ați bate la ușă și eu uitându-mă afară, aș spune: „Veniți înăuntru. Dacă poți să mă ajuți, fă-o. Dar dacă tu vei intra în casa mea, eu nu aș vrea ca tu să te plimbi prin casă, ci să stai lângă ușă.”

Gândiți-vă la asta; textul nostru este: „Uși după ușă”. În inima unui om există multe uși mici după care se pot ascunde multe lucruri. Doar să-L primești înăuntru, nu ajunge. EL dorește să intre cu totul.

Dacă aș veni în casa voastră și aș fi binevenit, atunci veți spune încă la ușă: „Hai înăuntru, frate Branham, mă bucur că te văd.” Eu aș răspunde: „Mă simt onorat să vin în casa ta.” „N-ai dori să vii

înăuntru și să iei loc? Frate Branham, să te simți ca acasă, tot ce vrei să faci, fă ca acasă." Atunci înseamnă că dacă aș dori să mă duc la frigider și să-mi iau un sandwich mare, aș putea să fac ca acasă; sau m-aș descălța și m-aș duce în dormitor și m-aș culca. Aș avea un festin. De ce? Fiindcă mă simt ca acasă. Voi m-ați chemat și m-ați primit bucuroși. Și eu aș observa imediat când aș veni în casa voastră.

Dar dacă aș veni în casa voastră și voi mi-ați spune: „Stai aici la ușă și nu fugi înapoi și încolo”, atunci nu prea m-aș simți binevenit. Voi v-ați simți? Nu, nici voi nu v-ați simți bineveniți dacă cineva v-ar invita și apoi să spună: „Așteaptă, bine, hai înăuntru, dar stai aici în locul acesta."

În interiorul inimii, mai există și alte uși mici. Noi vom vorbi acum despre câteva, dar nu avem timp să vorbim despre toate aceste uși, căci sunt foarte multe. În următoarele 10 minute vom vorbi despre câteva, poate trei.

În inima omului, în partea dreaptă, se găsește o ușă care se cheamă: **„ușa mândriei"**. „Oh, nu Te duce prin ușa aceasta!” Nu vrem să-L lăsăm pe Domnul să treacă prin ușa aceasta, unde este mândrie: „Eu sunt nobil de viță veche. Eu sunt atent în tot ce fac." Vedeți, asta este mândrie: „Aici nu ai ce căuta." EL nu poate să se simtă binevenit, atât timp cât aveți această ușă închisă în fața Lui. Trebuie să vă smeriți. Numai așa vine El înăuntru. „Vrei să-mi spui cumva să mă duc acolo și să mă port la fel ca ceilalți?” Atunci nu aveți nevoie, desigur. „Ce să fac dacă trebuie să mă duc data viitoare la discuțiile despre afaceri? Ce să fac dacă îl întâlnesc mâine pe șeful meu? Dacă primesc cumva Duhul, atunci poate voi tresălta la serviciu și voi vorbi în limbi. Asta m-ar smeri. Nu, stai deoparte!" **Aici o aveți! Voi Îl lăsați înăuntru pe Isus, intrați într-o biserică, vă lăsați înscriși și Îl luați pe Isus ca Salvator. Dar lăsați-L pe El să fie Domnul care să vă conducă. Dacă este El Domnul, atunci totul Îi aparține, atunci v-ați dăruit Lui cu totul.**

Dar acea mică mândrie: „Ce ne tot spui... Tu zici că noi, femeile, să lăsăm părul să ne crească?" Asta El a spus-o. „Atunci noi nu mai avem voie să ne vopsim unghiile și să ne machiem?" Aceasta El a spus-o. „Ce ar zice femeile din cercul meu de croitorie? Ele m-ar lua drept o demodată." Bine. Păstrați-vă mândria și faceți mai departe

asa cum doriți, dar El va sta în fața ușii. Mai departe nu poate să se apropie. Dar **dacă sunteți gata să deschideți acea ușă și să-L lăsați să intre, atunci El vă va face ordine în casă.** Pantalonii vor fi aruncați la gunoi, trusa de machiaj la fel, iar frizerul va trebui să moară de foame dacă ar trăi numai din tăiatul părului la femeile credincioase. Să nu spuneți: „Asta nu contează.” Ba da, contează. Biblia o spune. Așa este. Acolo este un Cuvânt foarte mic, în care nu vreți ca El să se amestece.

„Dar pastorul meu...” Eu nu dau nimic pe ce spune păstorul tău. Biblia spune: „Este o rușine pentru o femeie să-și taie părul și să poarte îmbrăcăminte bărbătească.” Voi spuneți: „Frate Branham, ar trebui să ne înveți alte lucruri, de exemplu, cum să primim Duhul Sfânt sau altele din acestea.”

Cum vreți să învățați „algebra”, dacă voi nu știți „abecedarul”? Voi nu știți încă cum să vă îmbrăcați și cum să vă purtați. Este o rușine să vezi purtarea femeilor în ziua de astăzi, pe stradă.

Am fost ieri într-un loc și am văzut venind un grup de tineri decăzuți. Băieților le atârna părul în ochi și în jos, pe spate. Ei purtau pantaloni cum poartă copiii de școală și pantofi foarte mari și vechi. Puteai să zici că-s criminali. Intrând înăuntru, au spus: „Noi suntem francezi.” Cine în această lume ar angaja un așa om la firma lui? Cum vor să-și câștige existența? Am văzut și băieți serioși care stăteau acolo. Dar acești ”beatniks” veneau de la acea universitate.

Eu cred că ei singuri se numesc ”Beatles”, ca aceia care vin din Anglia. Cine ar angaja un asemenea om ca să lucreze pentru el? L-ați angaja unul dintre voi, oamenii de afaceri? Dacă da, atunci sunteți puțin cam departe de cruce. Uitați-vă la femeile de pe stradă. E o rușine. Aceste femei care poartă haine așa strâmte, poate sunt femei cumsecade. Este o rușine cum arată. Dacă le spui: „Femeie, prin asta preacurvești.” Atunci ele îți răspund: „Stai puțin, tinere, eu sunt o femeie cinstită!” În ce privește gândurile voastre, așa o fi; nu mă privește. Și o verificare medicală ar constata că așa este. Dar gândiți-vă: în ziua judecății veți răspunde de această preacurvie.

Isus a spus: „*Dar eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui*”, dacă voi vă prezentați astfel îmbrăcate în fața lor. Observați cum Satana i-a orbit

pe toți. E o rușine. Ei au un duh. Este un duh care face asta. Este un duh necurat. Adevăratul Duh Sfânt va face o femeie să se îmbrace cum se cuvine și să arate ca o femeie sfântă.

Odată, mergeam acasă împreună cu soția pe stradă și ea a observat o femeie care purta și ea o rochie. La noi este ceva deosebit; pe la noi nu prea sunt penticostali. Și acest fapt era băttor la ochi, că ea avea rochie. Soția mea a spus: „Billy, eu cunosc unele femei, ele cântă chiar și în cor în acele biserici.” I-am răspuns: „Bineînțeles.” Și mai departe ea a zis: „Ele pretind a fi creștine?” Eu am spus: „Dragă, noi suntem o excepție”. Ea a întrebat mai departe: „De ce o fac oamenii noștri?” Eu i-am răspuns: „Draga mea, noi aparținem de alt popor.” Ea zise: „Cum? Dar și ei sunt americani.” Eu am spus: „Dar noi nu.” Ea întreabă: „Noi nu?” Eu am răspuns: „Nu”. Apoi i-am explicat: „Dacă eu mă duc în Germania, eu găsesc acolo un duh german. Dacă mă duc în Finlanda, acolo găsesc un duh finlandez.” Voi, finlandezii, știți că acolo la saună, femeile pregătesc bărbaților baia. Acesta este duhul finlandez. Ei sunt chiar oameni buni. Dar oriunde te duci, găsești un duh național.

Mergeți odată într-o biserică și uitați-vă la păstorul lor. Dacă el este foarte turbat și face multă gălăgie, atunci și adunarea este așa. Ei iau acest duh unul de la celălalt, în loc să primească pe Duhul Sfânt. Acesta este motivul pentru care sunt atâtea învățături biblice false. În loc să se întoarcă înapoi la original, ei iau un duh al unei denominațiuni. Cuvântul le este așa de străin, cum a fost pentru cei din timpul lui Isus, când El le-a făcut cunoscut adevărata Evanghelie. Dar ei spuneau: „EL are drac. EL este Belzebub.” Aici o aveți!

Soția m-a întrebat: „Dacă noi nu suntem americani, atunci ce suntem?” I-am răspuns: „Împărăția noastră vine de sus.”

Noi suntem liberi, noi suntem născuți din nou. Împărăția lui Dumnezeu este în voi. Voi sunteți de sus; purtați-vă ca niște cetățeni trimiși de acolo. Noi trăim pe acest pământ, dar în duhul nostru, noi suntem străini și călători. Pentru lume, noi suntem străini și călători, chiar și pentru cei din națiunea noastră, pentru că noi am primit invitația când El a bătut la ușa inimii noastre și am devenit o parte din El, din Cuvântul Său. Cuvântul ne

îndrumă să trăim și să acționăm cum se cade unui creștin.

Eu sunt absolut pentru separare. Indiferent cât de mult vor argumenta, voi nu puteți fi în același timp și creștin și unul unit cu lumea și cu denomi-națiunile. Dumnezeu Își separă chiar și neamul Lui și poporul Lui. „*Ieșiți din mijlocul lor.*” EL este pentru separare. „*Nu atingeți nimic necurat.*” Dumnezeu a scos Israelul, poporul iudeu, afară dintre toate națiunile lumii. EL este pentru despărțire.

Dar eu nu cred că cineva trebuie să fie sclav. Dumnezeu a creat oamenii, iar oamenii au făcut sclavi. Eu nu admit ca oamenii de o anumită culoare sau rasă să conducă pe alta. Dar există o deosebire! **Mireasa lui Hristos este deosebită față de celelalte biserici.** Asta așa este! **Există o biserică firească și una duhovnicească, una pământească și una cerească, una dogmatică și una a Cuvântului. Așa a fost întotdeauna.** „*El a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.*”

În Sudul Americii erau traficanți de sclavi. Odată, a venit unul pe o plantație mare ca să se uite la ei. Sclavii erau bătuți și batjocoriți, după cum știți. Ei erau departe de casa lor și nici nu aveau să se mai întoarcă vreodată acasă. Olandezii i-au luat de acolo, i-au adus aici și i-au vândut. Niciodată nu-și vor mai vedea vreodată tatăl, mama sau pe copiii lor. Ei îi împerecheau. Ei luau un bărbat puternic și îi dădeau o femeie mare și puternică, care nu era nevasta lui, ca să aibă apoi sclavi puternici. Dumnezeu îi va trage odată la răspundere pentru asta. Categorie. N-aveau nici un drept să facă așa ceva.

Când Abraham Lincoln a coborât odată de pe un vas în New Orleans, și-a luat pălăria de pe cap, când a văzut trei sau patru copii negri care stăteau acolo fără pantofi în picioare, iar o vacă linge-a bruma de pe jos. Ei adunaseră vacile și stăteau acum acolo. Picioarele le erau crăpate și sângerau. Ei cântau: „Tu ai pantofi, eu am pantofi, toți copiii lui Dumnezeu au pantofi.” Cum s-a dat jos și trecea pe la animale, a văzut cum îl fugărea pe un negru solid, ca să-i testeze inima. Îl goneau cu un bici pe stradă, încoace și încolo, ca să vadă dacă inima lui este în ordine. Nevasta lui, o femeie mică, stătea deoparte strângându-și cu mâinile pe lângă ea, pe cei doi sau trei copii ai lor. El trebuia vândut și împerecheat cu o altă femeie mai mare.

Abraham Lincoln și-a luat pălăria sub braț, a strâns pumnii și a zis: „Asta este pe dos. Într-o zi voi înlătura această situație, chiar dacă mă va costa viața.” Într-un muzeu din Chicago se află îmbrăcămintea lui, cu sângele lui pe ea, sânge prin care negrii au fost eliberați.

Vă spun aceste lucruri; sunt păcat, sunt greșite. Dumnezeu să mă ajute pe mine și pe toți predicatorii Evangheliei să lovim acest lucru. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu, născuți să fim liberi. Noi nu avem nimic de-a face cu denomi-națiunile sau cultele care ne duc în Conciliul Mondial al Bisericilor. Noi suntem născuți liberi în Duhul Sfânt. Noi avem un drept. Noi am ieșit din această cursă, de a aparține unei denomi-nații sau cult. Așa-i. Noi acum suntem liberi. Noi nu trebuie să ne lăsăm legați iarăși de aceste lucruri.

Când s-a uitat acel traficant peste plantația care avea vreo sută de sclavi, a văzut un negru ce lucra cu capul ridicat și corpul drept și își făcea lucrul fără să fie bătut. El spuse: „Auzi, pe acela vreau să-l cumpăr.” Dar proprietarul îi răspunse: „O, nu, acela nu este de vânzare.” Acela întrebă: „El nu este tot sclav?” „Ba da.” „Atunci de ce este deosebit? Îi dai cumva altceva de mâncare?” „Nu, ei mănâncă toți împreună.” „Este cumva supraveghetorul celorlalți?” „Nu, el este un simplu sclav.” „Atunci de ce este altfel?” „Știi, asta m-am întrebat și eu. Dar uită, în țara lui din Africa, tatăl său este regele unui trib. Și deși el este un străin aici, el se poartă ca un fiu al unui rege.”

Mă gândeam: „O, ce tablou pentru o tânără și un tânăr credincios!” Femeilor, opriți-vă, nu mai purtați aceste haine. Bărbaților, opriți-vă, nu mai spuneți asemenea glume obscene și lucruri cu subînțeles. **Noi suntem fii și fiice ale Regelui.** Îmbrăcați-vă ca o regină, ca o doamnă. Purtați-vă ca un gentleman și nu lăsați ca părul să vă crească așa de lung. Biblia spune: „*Nu vă învăța chiar și firea, că este o rușine pentru un bărbat să poarte părul lung?*” Pentru femeie este o rușine să se roage cu părul scurt. Cum stăm cu acest cuvânt: „*Este o urâciune dacă o femeie îmbracă haine bărbătești?*” Dumnezeu cel mare și neschimbător a rămas Același. Dar astăzi se întâmplă toate acestea pretutindeni în lumea întreagă. Este o rușine! Noi vrem să trăim și să ne purtăm ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Noi suntem copii ai Regelui. Bineînțeles asta suntem. Pretutindeni

predomină o harababură și murdărie și oamenii se numesc totuși „creștini”.

Gândiți-vă că într-o zi noi am auzit bătaia Lui la ușa noastră și noi L-am primit înăuntru și atunci mândria și toate celelalte au plecat. Amin. Pe mine nu mă interesează cum mă vor numi. Probabil sunt un pic cam demodat, dar așa a fost și Eliberatorul meu.

Corespunde? Nu încercați să imitați pe cineva. EL vă este modelul de urmat. Încercați să fiți ca EL. Duhul din voi vă va ajuta la aceasta. Faceți-vă viața cum a fost a Lui. Da, există o ușă înăuntru. Aș vrea să vă mai spun una. Mă depărtez prea mult.

Imediat la dreapta, lângă această ușă, mai este una. Este **acea ușă la viața voastră particulară**. Oh, voi nu ați vrea ca cineva să se amestece acolo: „Ce te interesează dacă mă duc la o petrecere?” sau „O biserică vrea să-mi prescrie ce am de făcut?” Așa este: „A zecea parte din salariul meu? Cine vrea să-mi spună ce am de făcut? Asta este treaba mea. Eu câștig banii aceștia și eu îmi duc viața mea intimă cum vreau eu. Eu port pantaloni scurți când vreau eu. În America am acest drept.” Așa este, bineînțeles. Dar fiți un miel, nu o capră, căci El este interesat numai de miei. Într-o zi ei vor fi despărțiți de capre. O oaie are lână. Altceva ea nu are. Ea nu poate să fabrice lână. **Să nu fabricăm sămânța Duhului, ci să o purtăm.** Dacă este oaie, poartă lână. Ea nu trebuie să o fabrice. Totul dintr-o oaie este astfel făcut ca să producă lână. La ea totul este bine format, ca lâna să iasă singură la suprafață.

Dacă suntem creștini atunci trebuie să fim una cu Cuvântul. Nu contează ce spune altul. Voi nu trebuie să vă forțați ca să aduceți ceva la suprafață sau să vă scăpați de ceva. Dacă sunteți un creștin atunci aduceți în mod automat roada Duhului. Așa este.

Dar astăzi oamenii nu te lasă să te bagi în viața lor particulară. Unicul lucru pe care trebuie să-l faceți este să deschideți fiecare ușă și să spuneți: „Hai înăuntru, Doamne Isuse!”

Atunci fiți atenți ce se va întâmpla. Dacă citiți în această carte ceva anumit, ce să faceți, atunci o veți face. De ce? Fiindcă sunteți o oaie. Dar dacă vreți să-L lăsați afară la ușă, atunci spuneți doar: „Eu m-am alăturat unei biserici. Eu sunt tot așa de bun ca și tine. Eu L-am

primit pe Hristos." Poate ați făcut și asta. Dar Îl lăsați să vă fie și Domn, adică Stăpân? **Domnul nu poate să lase o carte cu hotărârile Lui, să vorbească un Cuvânt, pentru ca apoi să-L nege.** Dacă voi spuneți că aveți Duhul Sfânt și Biblia cere ceva anume de la voi, și voi spuneți: „Oh, asta nu o cred”, atunci gândiți-vă că duhul din voi nu este Duhul Sfânt, căci El nu se neagă pe Sine. Asta este corect. EL nu se poate contrazice. **EL a scris Cuvântul și El veghează ca să-L împlinească.**

Vedeți, un duh trebuie să fie acolo, desigur. Poate este duhul unei biserici sau duhul unui păstor. Poate fi duhul lumii. Asta este posibil. Eu nu știu ce este, poate fi un duh al unei denominațiuni. Atunci auzi spunându-se: „Eu sunt metodist, eu sunt baptist, penticostal” sau „Eu sunt asta sau cealaltă.”

Penticostalilor! Aș vrea să vă spun: Rusaliile nu sunt o organizație! Rusaliile sunt o trăire pe care o primiți. Fiecare metodist, baptist sau catolic poată să trăiască Rusaliile. Rusaliilor nu poți să li te alături, căci nu există niciun mijloc de a te alătura lor.

Eu aparțin de aproape 55 de ani familiei Branham și nimeni nu m-a rugat vreodată să fiu un Branham. Eu am fost născut un Branham. Astfel este și un creștin. Dar unii spun: „Păstorul nostru merge la dans. Noi dansăm twist. Asta se face acolo. Să nu vii și să-mi spui ce am voie și ce nu am voie să fac.” Vedeți, voi nu-L lăsați să intre. Dar lăsați-L să intre numai o dată și atunci nu veți mai putea dansa ”rock-and-roll” sau ”twist” sau orice altceva. Nu veți mai putea. Voi femeilor, lăsați-L să intre numai odată și încercați numai să îmbrăcați pantaloni scurți, să vedeți că nu veți mai putea.

Știu că vă țin cam mult, dar aș vrea să vă spun ceva în această privință, dacă îmi îngăduiți. Eu cred că cea mai mare adunare pe care mi-a dat-o Domnul a fost aceea din Bombay, unde au fost vreo cinci sute de mii de oameni. Pe stadionul de curse din Durban, Africa, au fost aproximativ două sute de mii de oameni. După ce au văzut în după-masa aceea că bunul nostru Domn a coborât și a făcut atâtea lucruri, am spus: „Misionarii v-au învățat Cuvântul. Dar Cuvântul este viu. Ceea ce a spus El trebuie să primească viață.” Cam douăzeci și cinci de mii de oameni au fost vindecați atunci dintr-o dată și mașinile

duceau de acolo, una după alta, târgi, scaune cu rotile. Și aceasta după o simplă rugăciune, când ei au văzut cum acționează Duhul Sfânt. Erau oameni pe care nu-i cunoșteam, dar unica lor dorință era să vadă acest lucru.

Când i-am întrebat: „Câți vor să-L primească pe Hristos?” Atunci treizeci de mii de băștinași, purtându-și idolii lor, s-au sculat.

Fratele Bosworth, Dr. Baxter și alții, au început să plângă. Fr. Bosworth a venit în fugă, spunând: „Frate Branham, această zi este ziua glorioasă.” Fratele Baxter spunea: „Frate Branham, eu mă întreb dacă ei nu au înțeles că este vorba de vindecarea trupei.”

Unui băiat care nu putea merge decât pe genunchi și pe coate, Duhul Sfânt i-a spus de unde a venit și ce s-a întâmplat. I se spunea: „Tu vei vorbi. Tu te gândești la fratele tău care este la o jumătate de milă de aici. El a călărit pe o capră galbenă și s-a lovit la picior.” Atunci eu am spus: „AȘA VORBEȘTE DOMNUL: El este vindecat.” În momentul acela băiatul s-a ridicat și își ducea cărjele în mână. Poliției i-a trebuit vreo douăzeci de minute până ce au potolit oamenii. Acest băiat care mergea ca un câine era în pielea goală și nu se putea ridica. Era îngrozitor. El a venit ca să le danseze turiștilor un dans deal lor. Am prins lanțul de care era purtat acel om și scuturându-l mi-am zis: „Dacă aș putea să-l ajut pe acest biet om și n-aș face-o, n-aș merita să stau aici.” Dar eu nu pot să-l ajut. Eu am dorința pe care pot s-o folosesc dacă Domnul îmi spune ceva. După ce mi-a arătat Domnul, i-am spus cine este și în afară de aceea: „Tatăl tău și mama ta stau acolo; ei aparțin de tribul Zulu. Ei sunt deosebit de slabi!” Un Zulu cântărește cam 150 de kilograme. Spuneam încă: „Ei sunt extraordinar de slabi. Acest băiat a fost născut într-o casă creștină. În acea colibă cu acoperiș de paie, atârână pe partea dreaptă, privind de la ușă, tabloul lui Isus Hristos.” Asta corespundea exact. Mama și tatăl lui s-au sculat. Le-am spus numele. Așa îi chema. Și toate de asemenea corespundeau. Ei nu puteau să înțeleagă. Mă uitam și-l vedeam într-o vedenie pe acest băiat stând drept în picioare. În toată viața lui, el nu a stat vreodată în picioare. El așa a fost născut. Eu am spus: „Domnul Isus îl face bine!” Pe el îl mai rețineau și niște duhuri; el tot striga: „Uh, ba, ba!” Am prins lanțul și l-am scuturat. Am spus: „Isus Hristos te vindecă. Băiatul meu, ridică-te drept în picioare.”

Dintr-o dată, el s-a ridicat și lacrimile curgeau peste burta lui cea neagră. Eu am văzut vreo 30.000 de băștinași care și-au predat inima lui Isus Hristos.

Când am ieșit din biserica baptistă ca să am părtășie cu oamenii, mi-au spus c-o să ajung un fanatic. După ce am ieșit din clubul Kiwonis, am stat cu frații mei bapțiști laolaltă și le-am spus: „Voi ați trimis vreo 150 de ani misionari acolo. Cum am găsit eu acolo oamenii? Ei își purtau încă idoli lor. Dar prin puterea învierii lui Isus Hristos, 30 de mii de oameni L-au primit deodată pe Hristos.”

Vouă, femeilor, aș vrea să vă spun ce s-a întâmplat cu femeile de acolo. Eu spuneam: „Acolo unde stați, Duhul Sfânt vă va umple.” Ele au ridicat mâinile după ce L-au primit pe Isus Hristos ca Salvator. Ele erau aproape goale; purtau numai o bucată de stofă în față, ca un șorț. Dar după ce L-au primit pe Hristos, ele își acopereau pieptul cu brațele, fiindcă erau și bărbați de față.

Cum se poate ca într-o țară care se pretinde creștină, femeile în fiecare an se dezbracă tot mai mult; surorilor, voi spuneți că sunteți creștine.

Oamenii aceștia nu au auzit mai înainte de Numele lui Hristos, dar ei L-au primit imediat în inimile lor. Nu le puteai spune că erau în pielea goală, ele nu știau. Dar când mergeau, ele își acopereau pieptul. După o zi sau două, ele purtau deja haine.

Undeva, ceva este greșit. Toată teologia este greșită. După ce puterea lui Isus Hristos a venit și s-a făcut cunoscută la acel om care se chema „Legiune”, l-au găsit îmbrăcat și cu mintea clară. Am început să cred că este un duh peste acești oameni care îi mână în acest americanism, franțuzism, în ceea ce este lumesc și bisericesc. Dar când vor veni la Stăpân și vor auzi bătaia Lui la ușa lor, ei se vor îmbrăca ca niște bărbați și femei adevărate și se vor purta ca niște creștini născuți din nou. Da, amin.

Deja este ora 12 fără douăzeci; mai îngăduiți-mi câteva minute. Am să mai sar peste câteva lucruri. Mai sunt doar câteva locuri în Scriptură.

Aș dori să mai deschid o ușă. Vă convine? Această ușă este **ușa spre credință**. Noi am avut ușa mândriei, ușa la viața voastră particulară și acum am vrea să deschidem ușa spre credință. Mai sunt

foarte multe, dar acum am vrea să intrăm pe cea a credinței.

Cu ceva timp în urmă, am vizitat o femeie în spital care trebuia operată. Ea m-a chemat și a spus: „Frate Branham, eu sunt una care am căzut din Cuvânt. Ai vrea să te rogi pentru mine?” Am răspuns: „Bineînțeles, asta o fac cu mare plăcere.” Eu am întrebat: „Tu ai căzut de la credință?” „Da.” I-am spus: „Să mai așteptăm un pic. Aș vrea să-ți citesc mai întâi din Scriptură.” Într-un pat, lângă ea, stătea o altă femeie care se uita lung la mine. Băiatul ei, cam de douăzeci de ani care era un „Ricky” adevărat, de asemenea se uita la mine. Le-am citit din locul acesta din Scriptură și am zis: *„Dacă păcatele voastre sunt atât de roșii ca purpura, se vor face ca lâna; de vor fi negre ca cârmâzul, se vor face albe ca zăpada.”*

Asta am citit și i-am spus: „Chiar dacă tu te-ai depărtat de Dumnezeu, Dumnezeu nu s-a îndepărtat de tine, căci altfel tu nu m-ai fi chemat.” Ea a început să plângă. Eu am zis: „Să ne rugăm.” Doamna de lângă ea a spus: „Un moment, numai o clipă.” Eu am întrebat: „Ce este, vă rog?” Ea a răspuns: „Trage perdeaua în față.” Eu am întrebat-o: „Dar dumneavoastră nu sunteți creștină?” Ea a răspuns: „Noi suntem metodiști.” Eu am răspuns: „Ce are a face? Asta nu înseamnă mai mult ca și când ați fi spus dintr-un coteț de porci, „Eu sunt mânz.”” Asta nu înseamnă nimic. Dar voi vedeți unde ați fost duși: „la neprihănirea proprie.” Ea spunea: „Asta este împotriva credinței noastre. Noi nu dorim în biserica noastră vindecarea dumnezeiască și lucruri din acestea.” Vedeți la ce mă refer? Ei nu Îl lasă prin ușa lor. „Asta este împotriva credinței noastre”. **Există numai o singură credință: „Un Domn, o credință, un botez...”** Pentru această credință merge:

Credința mea privește la Tine

O, Mielule de la Golgota...

Este păcatul care produce aceste lucruri. **Există numai un singur păcat, acesta este necredința! Dacă un bărbat bea, nu asta îl face păcătos. Nu este un păcat să bei. Curvia nu este un păcat în sine; a minți, a fura nu este un păcat în sine. Ele sunt doar fapte ale necredinței! Dacă ați fi credincios, nu ați face așa ceva.**

Există doar două posibilități: voi sunteți necredincioși, ori credincioși. Ori una ori alta. Dacă sunteți credincioși, atunci

credeți Cuvântul pentru că Hristos este Cuvântul. Dar dacă admiteți o tradiție sau o dogmă care a fost introdusă în Biblie de o denominațiune, atunci tot necredincios sunteți. Un credincios adevărat ține tare la Cuvânt. Dumnezeu lucrează conform Cuvântului, în timp ce El Îl împlinește chiar în această generație în care trăim noi.

Voi spuneți: „Frate Branham, Domnul...” Așa este, că atunci L-au urmat foarte mulți. Filistenii, netăiați împrejur. Moise, când a trecut prin Marea Roșie, mulți au vrut să-l urmeze. Dar așa cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa va fi și în ultimele zile. Asta o spune Biblia.

Noi mergem acum mai departe. Isus spune Bisericii Laodicea: *„Fiindcă tu spui: „Eu sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.””* Vedeți cum este astăzi. Bisericiile și adunările nu au fost niciodată așa de bogate. Voi, penticostalilor, știți că ar fi fost mult mai bine dacă ați sta cu tamburinele la colțul străzii, așa cum stăteau tații și mamele voastre atunci. Dar voi aveți biserici mai frumoase ca ceilalți și cunoașteți cea mai mare creștere. Dar unde este Duhul lui Dumnezeu care era printre voi? Dar ați lăsat deoparte adevărata lucrare „Fiindcă tu spui: „Eu sunt bogat.”” Gândiți-vă, acest lucru este spus pentru penticostali, pentru că epoca penticostală este ultima epocă.

Din această trezire pe care o avem noi, nu a ieșit nicio organizație. Și nici nu se va mai organiza alta. Aici este sfârșitul. Grâul se coace acum. Mai întâi au ieșit la suprafață frunzele, apoi paiul, mai târziu spicul și acum este grâul. Mai departe nu mai merge. A început mișcarea ploii târzii, dar a căzut. Așa va fi și cu toate celelalte. Dar ușor și bine, grâul iese la suprafață. Dar tu spui: *„Eu sunt bogat, da, am ajuns bogat și nu duc lipsă de nimic. Și tu nu știi că tu ești slab, sărac, orb și gol.”* Așa că Îți spun: *„Eu stau în fața ușii și bat la ea. Laodicee, Eu bat la ușa ta și te sfătuiesc să vii la Mine să cumperi aur curățit prin foc ca să te îmbogățești și haine albe ca să te îmbraci cu ele, să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale.”* Lăsați celelalte lucruri și îmbrăcați-vă cum se cuvine, îmbrăcați-vă în dreptatea lui Hristos, în dreptatea Cuvântului. Nu în dreptatea mea, ci în dreptatea Lui! *„Și te sfătuiesc să cumperi de la Mine doctorie*

pentru ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi." Doctorie pentru ochi.

Eu vin din Kentucky. M-am născut acolo, în munți. Noi, copiii, aveam locurile noastre de dormit sus, în pod. În fiecare seară noi urcam pe o scară veche sus și ne culcam. Când ninge, trebuia să mai pună pe noi o foaie de cort. Prin acoperișul din coajă de lemn puteam să ne uităm la stele. Câți știu ce este un sac de paie? Adică le știți și pe acestea. Am crezut că trebuie să mă dau nespus de religios. Dar acum chiar că mă simt ca acasă.

Asta este bine. Până acum câțiva ani nu cunoșteam altceva. Cine mai cunoaște o lampă veche cu un cilindru deasupra? Știți că i se spunea „luna cu bufnița pe o parte”? Cine avea cea mai mică mână din casă, trebuia să curețe cilindrul. Eu mă tot stropeam cu ceva când întorceam cilindrul lămpii. Bunicul meu pune curse pentru animale. Bunica mea se trăgea dintr-o rezervație. Ea a fost indiană și a trăit în rezervația Cherokee de la Kentucky și Tennessee, înainte de a se mărita. Voi știți unde este valea Cherokee. Bunicul era vânător și pune curse. Din asta trăiau ei.

Când noi, copiii, dormeam acolo sus, câteodată chiar că era tare rece. Vântul bătea prin acoperiș și din cauza curentului ni se lipeau ochii peste noapte. Mama-i spunea clei. Eu nu știu ce este, dar când era ger și vântul bătea, ne trăgea de ni se umflau ochii. După ce mama pregătea biscuiții de dimineață și pune pe masă sirop, venea la scară și striga: „Billy!” Eu răspundeam: „Da, mamă.” „Hai cu Edward jos!” „Mamă, eu nu pot să văd.” Eu strigam la fratele meu. Noi îi spuneam „Humpy”. Eu spuneam: „Nici el nu poate să vadă, ochii noștri sunt plini de clei.” Atunci ea spunea: „În ordine, asta o rezolvăm imediat.” Bunicul prindea și urși spălători. Câți știu cum arată un urs spălător? Când prindea câte unul din aceștia, scotea untura din el și o pune într-o ploscă. Această untură de urs spălător era un medicament pentru orice, în toată familia. Ne-o dădea cu terpenină sau cu gaz amestecat, când eram foarte răciți. Noi făceam gargară cu ea când aveam roșu în gât. Această untură de urs spălător trebuia încălzită. Apoi venea și ne ungea ochii cu ea și îi puteam deschide iarăși. Vedeți, untura venea prin darul ursului.

Fraților și surorilor, în biserică noi avem valuri reci. Așa este. A avut loc un mare vânt religios și toți s-au răcit. Acum, ochii

celor mai mulți oameni sunt închiși. Și Consiliul Mondial al Bisericii ia avânt tot mai tare și va sili pe fiecare să intre înăuntru! Ei se îndepărtează de Cuvânt, chiar și grupările noastre o fac. Eu sunt obligat să aduc acest mesaj, nu ca să fiu deosebit, ci din dragoste dumnezeiască. Dragostea este corectivă.

Haideți înapoi și țineți-vă departe de acest lucru! Voi, frați care-L slujiți, țineți-vă departe, orice ar face grupările voastre! Nu intrați! Este semnul fiarei. Țineți-vă departe de ea! Isus bate în această epocă a Laodiceei! Vedeți, ei L-au dat afară. EL încearcă să găsească câte unul, nu organizații întregi sau grupări mari. EL încearcă să găsească de aici unul și de acolo altul.

„Eu mustru și pedepsesc pe cei pe care-i iubesc.” Acest frate a avut o viziune și mi-a povestit-o. El spunea: „Aceeși lumină pe care ați primit-o, va fi și cauza morții voastre.” *„Pe toți pe care Îi iubesc, Eu îi mustru...Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te...Iată, Eu stau la ușă și bat.”* Aici nici o untură de uns spălător nu mai ajută, dar:

Izvor de sânge scump a curs din rana lui Isus

La cel ce spălat în El, schimbare s-a produs

Tâlharul, viața sa sfârșind, pe cruce-i mântuit

Și-acum cei păcătoși la fel, deplin s-or curăți

EL mi-a deschis ochii cu alifia Lui pentru ochi. Duhul Lui a coborât și-mi unge ochii pentru a înțelege Biblia. Eu nu puteam să văd. Eu am fost doar păstorul unei biserici baptiste locale. Dar într-o zi, El a trimis Duhul Lui jos. EL nu a încălzit alifia de urs, ci a trimis focul Sfântului Duh. Cu această alifie mi-a uns ochii de am cunoscut Biblia. Eu am văzut că *„Isus Hristos este Același, ieri, azi și în veci”*, că fiecare cuvânt al omului este o minciună, iar al lui Dumnezeu este Adevărul. *„Încă stau în fața ușii și bat.”*

Aș dori să vă mai povestesc o întâmplare. Mai avem timp? Bine, atunci încep. În sud trăia un bărbat de culoare. Eu îl cunoșteam pe păstorul lui, era un om foarte bun. Acestui bărbat de culoare îi spuneam Gabe. El se numea Gabriel, dar noi îi spuneam Gabe. Păstorul lui și cu mine mergeam des la vânătoare. El era un frate de culoare. Noi vânăm mult împreună. Bătrânul Gabe iubea vânătoarea ca nimeni altul. Dar el era un țințaș rău.

Într-o zi el a mers împreună cu păstorul lui la vânătoare. Noi

nu puteam să-l convingem nicicum pe bătrânul Gabe să vină la adunare. Pur și simplu nu vroia. El nu mergea la biserică. El spunea: „Eu nu mă duc acolo unde sunt fățarnicii.” Eu i-am spus: „Dar Gabe, atâta timp cât tu nu te duci acolo, ei sunt mai puternici. Tu poți să te ascunzi după ei.” Eu repetam: „Tu te poți ascunde după ei. Ei măcar se duc acolo și își dau interesul.” El răspundea: „Eu te iubesc foarte mult, domnule Billy. Dar eu știu că bătrânul Jones merge acolo. El joacă zaruri cu mine.” Eu spuneam: „Gabe, nu-i nimic. Asta așa va fi, dar gândește-te că pentru asta va fi răspunzător Jones, nu tu.” „Uite, spuneam eu, tu ai un păstor așa bun.” „Oh, păstor, Jones este unul dintre cei mai buni bărbați din țară.” Eu spuneam: „Iați-l ca model, dacă tu nu ai altceva. Iați-l ca model.”

Într-o zi, fratele Jones l-a luat pe bătrânul Gabe la vânătoare. El povestea: „Noi am împușcat în ziua aceea mai mulți iepuri decât puteam duce.” El îi spunea: „Vino deseară pe la mine.” Gabe a venit și totul a fost împărțit. Nevasta lui era o adevărată creștină, o femeie plină de Duhul Sfânt. Ea știa unde este locul ei. Când a venit bătrânul Gabe, el se uita împrejur.

Păstorul Jones mi-a povestit. Gabe se tot uita peste umăr. Soarele apusese. El stătea foarte gânditor și se tot plimba; țeava de la armă era plină cu iepuri și păsări. Se întoarse, îl bătu pe păstor pe umeri și îi spuse: „Păstorule!” El s-a întors și i-a răspuns: „Da, Gabe, ce dorești?” Atunci văzu cum îi curgeau lacrimi mari peste fața lui neagră și peste barba lui căruntă. El spuse: „Păstorule, eu m-am dus acum o jumătate de oră de-a lungul râului. Eu am văzut apusul soarelui. Știi tu că barba mea și părul meu deja albesc? Și pentru mine, soarele se scufundă încetul cu încetul, păstorule.” El a răspuns: „Așa-i Gabe.” Atunci el s-a oprit, s-a întors spre el și l-a întrebat: „Ce s-a întâmplat cu tine, Gabe?” El a spus: „Și soarele meu va apune. Știi tu ce? Când mergeam pe acolo, mi-a venit gândul că Domnul trebuie să mă iubească și pe mine.” „Bineînțeles că te iubește, Gabe.” El a spus: „Tu știi că eu sunt un trăgător foarte rău, că nu pot să nimeresc niciodată ceva. Dar noi aveam mare nevoie de carnea aceasta acasă. Uită-te numai câtă mi-a dat El! Toate aceste păsări și iepuri ne vor ajunge toată săptămâna viitoare.” El a spus iar: „EL trebuie să mă iubească, că doar știi că eu nu nimeresc niciodată. Eu nu aș fi nimerit

nimic, dar uită-te ce mi-a dat El. EL trebuie să mă iubească, că altfel nu mi-ar fi dat." Păstorul i-a spus: „Așa este." El a spus mai departe: „Eu simt o bătaie deosebită la ușa mea, de când am stat acolo." El îmi spunea: „Gabe, și soarele tău apune". „Păstorule, știi ce am făcut eu? Eu i-am promis ceva." Eu am răspuns: „Eu aș vrea să te întreb ceva, Gabe. Ce fel de predică de-a mea și-a făcut efectul? Sau a fost o cântare pe care a cântat-o corul?" El spunea: „Cântecele din biserică îmi plac foarte mult, păstorule. Eu m-am bucurat de fiecare mesaj pe care tu l-ai predicat pentru că el vine din cartea aceea bună și veche. Și știu că ea este adevărul. Astăzi, El mi s-a arătat prin acest vânat bogat. EL a bătut și eu m-am întors și L-am recunoscut ce bun este. Duminică dimineață vin și mă așez chiar în fața ta. Eu am să-ți dau mâna mea dreaptă pentru că eu mi-am dat inima lui Dumnezeu, acolo jos la poalele dealului."

El a promis: „Eu mă voi lăsa botezat și mă voi așeza acolo lângă nevasta mea. Acolo voi sta până mă va chema Domnul sus." El s-a întors numai o dată și a recunoscut cât de bun a fost Dumnezeu cu el.

Eu sunt misionar. Aș vrea să puteți vedea odată cu ochii mei cum înfometează oamenii din India. Mamele sunt înfometate pe stradă, iar copii nu mai pot plânge de foame. Dacă ne gândim ce avem noi aici! Uitați-vă la mașinile cu care ați venit; uitați-vă la hainele pe care le purtați, uitați-vă cât de bogați sunteți!

Prietene, tu nu poți auzi bătaia aceea? Haideți să ne rugăm: noi vrem să ne aplecăm capetele în timp ce minutele se duc și se apropie de ora 12. Fraților și surorilor, oamenii de știință ne spun că este 12 fără 3 minute. Uitați-vă împrejur și gândiți-vă la asta. Copiii voștri stau lângă voi. Uitați-vă la bunele voastre neveste. Fraților, gândiți-vă puțin: câți bărbați au milioane de dolari și ei iubesc din toată inima o femeie care a căzut în patima beției? El ar da milioane numai ca ea să-l iubească așa cum vă iubesc nevestele voastre pe voi. Și vouă femeilor, nu vă merge la fel?

Câte mame sunt în dimineața aceasta aici cu copiii lor și bărbații lor? Câte mame nu se uită acum la copiii lor în pătuț, care sunt schilozi? Priviți apoi câți copii buni avem! O, Dumnezeule!

Există atâtea probleme. Numai să ne uităm bine! EL a fost atât

de bun cu noi, americanii. Nu simțiți că în dimineața aceasta, aveți nevoie de un pic de alifie? **Deschide-ne un pic mai mult ochii, Doamne, deschide-ne!** Sora noastră a cântat atât de frumos! „Ochiul Lui vede pasărea cea mică, EL mă vede și pe mine.” **EL se uită acum la tine. Poți auzi bătaia aceea domoală și cuvintele acelea: „Eu vin în dimineața aceasta la tine.” Este onoarea cea mai mare pe care o putem avea dacă auzim bătaia în inimile noastre.** Doriți să ridicați mâinile și să spuneți: „Doamne, vreau ca din ziua aceasta, cu ajutorul Tău și spre slava Ta, să aduc viața mea cât mai aproape de Tine. Numai pentru asta Te rog.”

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Dumnezeu să vă binecuvânteze „Cu ajutorul și îndurarea Ta, n-am să uit începutul de azi, niciodată.”

„Încă stau în fața ușii și bat.” Gândiți-vă, unde bătea El? La o sură, la un bar? Nu. Unde bătea El? La biserică: „*Dacă aude cineva glasul Meu și Îmi va deschide, atunci voi intra înăuntru și voi cina cu el și el cu Mine.*”

Dumnezeul meu scump, de ar face Duhul Sfânt ca toate aceste cuvinte care au fost spuse în dimineața aceasta, în legătură cu acest text să le fie clare în inima lor! Doamne, din acești 100 de oameni, 20-30 au ridicat mâinile. Eu nu știu de ce au ei nevoie, Doamne. Dar știu, că așa cum este foarte aproape amiaza, așa de aproape este venirea Ta.

Doamne, se poate ca înainte de a se topi zăpada, să putem fi chemați acasă. Dar acest moment poate hotărî peste tot viitorul, dacă vor rămâne sau vor merge sus. Scumpul meu Dumnezeu, cu smerenie Îl primim pe Isus Hristos și toate cuvintele Lui. **Umple-ne Doamne, umple-ne cu al Tău Duh Sfânt, ca viața noastră să aducă repede rod.** Îngăduie-ne Doamne. Iartă-ne aceste multe greșeli. Oh, noi avem din acestea foarte multe, Doamne. În schimb nu avem nimic să-Ți aducem, Doamne. **Tot ce avem, ne-ai dat Tu, Doamne!**

Cum spunea Gabe din istorioara aceea mică pe care am spus-o: **Tu ne iubești cu adevărat, altfel nu ne-ai vorbi în felul acesta.** Oamenii aceștia stau de dimineată aici, de la ora 8, de patru ore. Ei Te iubesc, Doamne. Ei Te iubesc, Tată; trimite Te rog acea alifie a Sfântului Duh peste ochii noștri.

De ar veni toți din acest oraș, la adunarea de seară! De ar avea

loc o mare revărsare peste oameni, dăruiește-o Doamne! Dă-ne o mare trezire, aici în orașul acesta. Dăruiește-o, Doamne. Binecuvântează pe toți care fac ceva pentru Tine, binecuvântează pe fiecare slujitor al Tău din lumea asta. Fii cu ei și ajută-i, Doamne! **Deschide-ne ochii ca să vedem și să intrăm mai mult în chipul lui Hristos!** Îngăduie, Doamne! Iartă-ne păcatele noastre.

Eu Ți-i încredințez pe toți cei care au ridicat mâinile. Tată, primește-i! Eu citez acum propriul Tău Cuvânt, Doamne: „***Cerul și pământul vor trece, dar Cuvintele Mele nu vor trece niciodată.***” Doamne, cuvintele acestea au fost cam aspre și foarte simple, dar cineva le-a auzit.

Sămânța a fost aruncată: „*Cine aude Cuvântul Meu și crede în Acela care M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut de la moarte la viață.*”

Ei și-au ridicat mâinile, Doamne! **Ei au biruit** acea greutate mare care le ținea mâinile în jos! Cu asta au dovedit că există un Duh în ei, care a putut să audă bătaia de la ușă. Ei și-au ridicat mâna dreaptă spre cer. Deschide acum ușa, deschide-o, Doamne și vino înăuntru. Noi suntem ai Tăi, primește-ne în Numele lui Isus Hristos! Amin!

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc...

ÎL iubiți? Poate ar trebui să închidem pentru un moment ochii și să ridicăm mâinile și să cântăm încă odată din toată inima.

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc...

Noi toți auzim bătaia Ta, Doamne. Mâinile mele sunt ridicate. Noi toți am ridicat mâinile, Doamne! Vino acum înăuntru, Doamne Isuse! Vino în inimile noastre și ia cina cu noi și noi vrem să o luăm cu Tine. ÎL iubiți? Oh, eu găsesc că El este minunat, voi nu? Nu simțiți prezența Lui curățitoare? Asta mă aduce mai aproape de El. (Fratele Branham cântă)...

Aș dori să dați mâinile unul altuia, în timp ce vom cânta strofa următoare a acestui cântec vechi, din adunare. Rămâneți liniștiți pe scaune, spuneți numai „Dumnezeu să te binecuvânteze frate! Dumnezeu să te binecuvânteze, soră! Eu sunt așa de bucuros să fiu aici cu tine.” Asta vrem să facem acum.

Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Williams. Eu mă bucur că

sunt aici. Gândiți-vă numai! Metodiștii scutură mâinile penticostalilor și baptiștilor și baptiștii prezbiterienilor. Noi cântăm acum purtați de același dor din adâncul inimilor noastre!

Știți, eu găsesc bine dacă după un așa mesaj de muștrare și curățire, să fim în Duhul și să cântăm în dragostea Duhului Sfânt. „*Ce frumos și plăcut când frații locuiesc împreună, în bună înțelegere*”. Asta o spune Biblia. Asta seamănă cu uleiul veritabil care curgea pe barba lui Aaron, pe poala hainei lui.

Voi sunteți oameni deosebiți aici. Eu sper să pot să mai vin o dată să vă vizitez, înainte de a mă chema Isus sau să începă Împărăția de o mie de ani. Dacă nu, vă voi vedea pe malul celălalt; eu vă voi vedea atunci, la acel râu. Amin. (Fratele Branham cântă...)

Deschideți fiecare ușa! Apăsăți numai pe butonul acela mic și veți vedea cum se vor deschide una după alta. Spuneți: „Vino înăuntru, Doamne Isuse.” Fii Domnul meu, fii totul pentru mine. Ajută-mă ca începând de astăzi să nu Te mai las în fața ușii, ci să fiu cu totul al Tău.

Voi, cei care ați ridicat mâinile și doriți să veniți și mai aproape de Domnul, vă rog să mergeți în seara aceasta la adunarea de trezire. Eu sunt sigur că păstorul de acolo vă va lua de aici la han. EL are doi „dinari” ca să aibă grijă de voi și are ulei și vin ca să toarne pe răni. EL poate duce această treabă la bun sfârșit!

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Eu încredințez acum adunarea fratelui Williams.

Amin.